

หลักทฤษฎีที่ใช้ในการดำเนินการวิจัย

ในบทนี้ผู้เขียนได้ศึกษาค้นคว้าเรื่องการบริหารบุคคลากร โดยศึกษาจากตำราหลายเล่ม และได้รวบรวมหลักการสำคัญต่าง ๆ เกี่ยวกับวิชาชีพครู เพื่อส่งเสริมสถานะของวิชาชีพที่เกี่ยวกับบุคคลากร เช่น ความรู้ของครู กำนววิชาการ คุณสมบัติของผู้ที่จะเป็นครู การรับสมัครและการสอบคัดเลือกเข้าเป็นครู สิทธิและหน้าที่ของครู การฝึกอบรมครูประจำการ เงินเดือนครู ค่าตอบแทนเมื่อหมดสภาพครู การลา ที่อยู่อาศัย ผลประโยชน์ในตำแหน่งสวัสดิการ เสรีภาพในสังคมของครู ตลอดจนการจัดตั้งสมาคมครู เพื่อเป็นแนวยึดถือในการทำการวิจัยในครั้งนี้ และเพื่อจะได้เป็นหลักยึดถือในการปรับปรุงวิชาชีพครูให้มีประสิทธิภาพและถูกต้องตรงตามหลักวิชาการ

การบริหารบุคคลากร

การบริหารบุคคลากร เป็นงานสำคัญในการบริหารการศึกษาเพราะเป็นที่ทราบกันทั่วไปว่าโรงเรียนจะดีก็เพราะมีครูดี^๒ ครูเป็นผู้มีบทบาทสำคัญมากเพราะเป็นผู้ผลิตนักเรียน แต่การผลิตของครูนั้นแตกต่างไปกว่าโรงงานอุตสาหกรรม เพราะผลผลิตของโรงงานอุตสาหกรรมออกมาในรูปแบบที่เหมือนกันมีคุณภาพชนิดเดียวกัน วัตถุดิบที่ใช้ป้อนโรงงานก็เป็นชนิดเดียวกัน แต่ผลผลิตของครูนั้นต่างกันตรงวัตถุดิบที่ใช้ผลิต คือ นักเรียนมีความแตกต่างกัน ดังนั้นผลผลิตจึงออกมาในรูปแบบที่ต่างกัน ดังนั้นจึงต้องหาผู้ที่มีความสามารถในการผลิตจริง ๆ การผลิตนั้นจึงจะมีคุณภาพตามที่ต้องการ วัตถุประสงค์อันยิ่งใหญ่ของการบริหารบุคคลากรก็เพื่อที่จะให้ได้คนที่มีคุณภาพเข้ามาเป็นครู ต้องจัดครูให้เหมาะกับงานสอนและถูกต้องตามกาลเวลา

^๒ ทรัพย์สิน, สุภรณ์, การบริหารการศึกษา, วิทยาลัยการศึกษาประสานมิตร, หน้า ๑๘

การมีครูที่แคบไม่ได้ทำงานตามที่ตนถนัด ก็ทำให้ได้รับผลน้อยหรือเสียผลเช่นเดียวกับบรรจครูไม่ดีเข้าทำงานเหมือนกัน ฉะนั้นหลักในการบริหารบุคคลากรในทางการศึกษาย่อมหมายถึงการเลือกครูและบุคคลอื่นเข้าทำงาน การมอบหมายงานให้ครูทำ การปกครองบำรุงขวัญ การส่งเสริมวิทยฐานะของครู และการส่งเสริมสวัสดิการของครู เป็นต้น

วิชาชีพครู

มีผู้ให้ความหมายของคำว่าวิชาชีพไว้ต่าง ๆ กัน เช่น เอกสารของสมาคมสหพันธ์องค์การวิชาชีพครูแห่งโลกได้ให้ความหมายของคำว่าวิชาชีพไว้ดังนี้ คือ :-

The essential features of a profession are as follows^๑ :-

๑. A profession is a vocation or a calling. It implies not only academic achievement and scholarship but also devotion to one's work. It is not just a job to be done, with a salary to be earned.

๒. A profession has well - defined functions. The function of the teaching profession is to promote the education and well-being of students.

๓. A profession lays down minimum requirements for entry educational qualifications, previous experience, practical skills, etc.

๔. A profession exercises discipline over its members and is usually free from outside interference or dominance.

๕. A profession tries to raise the economic and social standing of its members.

๖. A profession is built upon the concept of an intellectual discipline within a learned society, with members organized for the common good and the advancement of the profession.

^๑WCOTP, Survey of The Status of The Teaching Profession, 1227 Sixteenth St., N.W. Washington, D.C. 20036, U.S.A. P. viii.

ซึ่งพอจะสรุปได้ดังนี้ คือ :-

๑. วิชาชีพเป็นอาชีพอย่างหนึ่ง ซึ่งมีความหมายไม่เพียงแต่ความสัมฤทธิ์ผลในทางวิชาการอย่างเดียว แต่หมายถึงจะต้องอุทิศตนต่องานนั้น ไม่เพียงแต่ว่าให้งานเสร็จ ๆ ไปเพื่อรับเงินเดือนเป็นค่าตอบแทนเท่านั้น
๒. วิชาชีพต้องกำหนดหน้าที่ไว้เป็นอย่างดี กล่าวคือวิชาชีพครุมีหน้าที่ส่งเสริมการศึกษาและความผาสุกของนักเรียน
๓. วิชาชีพต้องมีการวางกฎเกณฑ์ข้อกำหนดคุณสมบัตินี้ของผู้ที่จะเข้าทำงานในวิชาชีพนั้น คือ ต้องมีคุณสมบัติทางวิชาการ ประสบการณ์ที่ผ่านมาและทักษะในการปฏิบัติงานขั้นค่าไว้
๔. วิชาชีพบังคับให้ผู้อยู่อาชีพนั้นต้องอยู่ในระเบียบวินัยของอาชีพนั้น ๆ และช่วยคุ้มครองป้องกันอิทธิพลภายนอกไม่ให้มาแผ้วพาลได้
๕. พยายามยกฐานะความเป็นอยู่ของสมาชิกทั้งทางเศรษฐกิจและสังคม
๖. วิชาชีพต้องมีกฎข้อบังคับที่สร้างขึ้นด้วยสติปัญญาจากสมาคมของผู้รอบรู้อันก่อรูปช่วยสมาชิกที่เห็นแก่ส่วนรวมและความก้าวหน้าของวิชาชีพ

นาย ฮาโรล ฮีมัว^๑ ได้อธิบายความหมายของวิชาชีพครุไว้ดังนี้ :-

๑. Specialized professional preparation over a considerable period is required for practicing the profession, and a background of general education and culture is also necessary. This preparation is usually followed by some sort of internship.

^๑Moore, Harold E., and Walters, Newell B., Personnel Administration in Education, Harper & Brothers, Publishers, New York, Copyright 1955, P. 388.

๒. Selective admission procedures have been developed to safeguard the professional group in respect to both ability and character.

๓. The work involves the practice of an art and relies upon a highly developed body of scientific and philosophic knowledge.

๔. The members of the group carry on continuing in-service activities based upon their own desire to improve.

๕. The members of the group regard their practice as a lifework.

๖. The membership evolves a high degree of unity, ideals, and purpose, and maintains its own organization, which has media of expression.

๗. Public service and the general welfare are exalted over personal gain, and the group regards itself as obligated to give greater service than is required by the legal code which governs it.

๘. A code of ethics is evolved governing both work and behavior, and it is widely adhered to within the group.

๙. The group has its legal status defined by state laws and exercises diligence in "policing" its own membership.

๑๐. While adhering to group standards, it recognizes the varied services to be performed by its membership, and the status of its members is defined on the basis of worth, involving both professional and community leadership.

ซึ่งพอจะสรุปได้ดังนี้ คือ ลักษณะของวิชาชีพมีดังนี้ :-

๑. จะต้องมีการศึกษาทางวิชาชีพเป็นพิเศษ โดยเฉพาะเป็นเวลาระยะหนึ่งก่อน

ปฏิบัติงาน นอกจากนั้นยังจำต้องมีพื้นฐานของการศึกษาสามัญและพื้นฐานทางวัฒนธรรมอีกด้วย การศึกษามักจะต้องมีการฝึกงานรวมด้วยเสมอ

๒. ระเบียบข้อบังคับการคัดเลือกบุคคลเข้าทำงานเพื่อป้องกันวิชาชีพครูให้ใหม่แก่สมาชิกที่สามารถและอุปนิสัยที่เหมาะสมอยู่เสมอ

๓. งานจะต้องใช้การปฏิบัติทางศิลปะเป็นหลัก และต้องอาศัยความรู้สูงที่มีหลักเกณฑ์ทางวิทยาศาสตร์ และตามหลักปรัชญา

๔. สมาชิกของกลุ่มจะต้องทำงานในหน้าที่โดยมีความตั้งใจและปรับปรุงตนเองตามความปรารถนาของตนเองที่มีอยู่อย่างไม่หยุดยั้ง

๕. สมาชิกทุกคนในวิชาชีพจะต้องยึดถือเอาการทำงานในวิชาชีพนั้นไปตลอดชีวิต

๖. สมาชิกภาพก่อให้เกิดความเป็นปึกแผ่น อุดมการณ์ ^{ที่} จมูกมุ่นหมายร่วมกันเป็นอย่างดี และจะรักษาและดำรงไว้ซึ่งความเป็นองค์การซึ่งเป็นสื่อกลางของการแสดงออก

๗. นึกถึงประโยชน์บริการประชาชนและสวัสดิภาพทั่วไปมากกว่าประโยชน์ส่วนตน และหมู่พวกมีความรู้สึกผูกพันซึ้งในการให้บริการให้มากกว่าที่จรรยาบรรณจะไ้ระบุไว้

๘. จะต้องมีหลักจรรยาบรรณใช้ควบคุมความประพฤติและการทำงาน เมื่อการยึดมั่นในหมู่พวกอย่างแพร่หลาย

๙. หมู่พวกต้องมีสถานะทางกฎหมายที่มีรัฐเป็นผู้ออกและมีสิทธิบริหารนโยบายในการคุ้มครองและควบคุมสมาชิก

๑๐. ขณะที่จัดตัวเขาเป็นสมาชิกและปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับและหลักเกณฑ์ของวิชาชีพนั้นแล้ว ยังต้องยอมรับบริการต่าง ๆ ที่สมาชิกต้องปฏิบัตินอกเหนือออกไป ทั้งนี้โดยคำนึงถึงคุณค่าทางวิชาชีพและความเป็นผู้นำในสังคมด้วย

นาย วิลเลียม เอ ยีเจอร์ ได้ให้คำจำกัดความว่า

๑. A profession must satisfy an indispensable social

Yeager, William A, Administration and the Teacher, Harper & Brothers, Publishers New York, Copyright 1954, P.8.

need and be based upon well-established and socially accepted scientific principles.

๒. It must demand and adequate pre-professional and cultural training. (Today a two-year college course is generally required).

๓. It must demand the possession of a body of specialized and systematized knowledge.

๔. It must give evidence of needed skills which the general public does not possess; that is skills which are partly native and partly acquired.

๕. It must have developed a scientific technique which is the result of tested experience.

๖. It must require the exercise of discretion and judgment as to the time and manner of the performance of duty. This is in contrast to the kind of work which is subject to immediate direction and supervision.

๗. It must be a type of beneficial work the result of which is not subject to standardization in terms of unit performance or time element.

๘. It must have a group consciousness designed to extend scientific knowledge in technical language.

๙. It must have sufficient self-impelling power to retain its members throughout life. It must not be used a mere stepping stone to other occupations.

๑๐. It must recognize its obligations to society by insisting that its members live up to an established and accepted code of ethics.

ซึ่งพอจะสรุปได้ดังนี้ คือ

๑. วิชาชีพจะต้องสนองความต้องการที่สำคัญของสังคมและต้องมีรากฐานที่ถูกต้อง

คําทามหลักเกณฑ์นั้นเป็นที่ยอมรับแล้วทางสังคมและวิทยาศาสตร์

๒. จะต้องมีการฝึกฝนวิชาการและวัฒนธรรมของวิชาชีพนั้น (มีการศึกษา ๒ ปี ในมหาวิทยาลัยเป็นอย่างน้อย)

๓. จะต้องมีความรู้ที่ศึกษาอย่างเป็นระเบียบถึงวิชาเอก

๔. ต้องมีทักษะตามที่ต้องการ ซึ่งบุคคลอื่นทั่วไปไม่มีคือทักษะที่เป็นมาแต่กำเนิด ส่วนหนึ่งและที่ได้มาใหม่อีกส่วนหนึ่ง

๕. จะต้องพัฒนาเทคนิคตามหลักเกณฑ์แห่งวิทยาศาสตร์ ซึ่งเป็นผลสืบเนื่องมาจากประสบการณ์ที่ได้ทดสอบแล้ว

๖. จะต้องฝึกการวินิจฉัยวิเคราะห์และตัดสินใจให้ตรงกลางและหน้าที่ ซึ่งตรงข้ามกับงานประเภทอื่นที่ต้องทำตามคำสั่งและภายใต้การนิเทศ

๗. จะต้องเป็นงานที่บังเกิดผลประโยชน์ยิ่งขึ้น ไม่นำไปสู่มาตรฐานของการปฏิบัติ และการกำหนดเวลา

๘. มีความเอาใจใส่ระวังในการเผยแพร่ความรู้วิทยาศาสตร์ด้วยภาษาเทคนิค

๙. จะต้องมื่ออำนาจกระตุ้นเตือนให้สมาชิกยักวิชาชีพนั้นไว้ตลอดไปและจะไม่ถือว่าวิชาชีพนี้เป็นบันไดก้าวไปสู่อาชีพอื่น

005425

๑๐. จะต้องจกจำพันธะของวิชาชีพนั้นคือสังคม สมาชิกของสังคมเคารพค่อหลักศีลธรรมที่ยอมรับกันทั่วไปแล้ว

สถานะทางวิชาการของครู (Academic Status)

วิชาชีพครูนั้นมีได้มีลักษณะเฉพาะเหมือนวิชาชีพอื่นอย่างเคียว แต่มีลักษณะพิเศษของวิชาชีพการสอน โดยจะต้องเอาวิชาชีพอื่นหลาย ๆ อันมาผสมกัน เช่น กฎหมาย แพทย์ ผู้บริหาร เช่น เวลาเด็กป่วยครูก็ต้องทราบสาเหตุเล็ก ๆ น้อย ๆ ว่าการช่วย เนื่องมาจากอะไร มาจากสาเหตุทางกายหรือทางจิตใจ เพื่อที่จะได้รายงานให้นายแพทย์

ทราบสาเหตุเหล่านั้นโดยทำงานร่วมกันให้ได้ผลดีขึ้น บางครั้งครูต้องทำหน้าที่แทนความหรือเป็นบุคลากรทัศนศึกษาเด็กที่มีปัญหาในเมื่อพฤติกรรมของเด็กนั้นเป็นไปในทางที่ไม่พึงปรารถนา เช่น พฤติกรรมที่ก้าวร้าวคนอื่น เป็นต้น ครูยังเป็นผู้บริหารโรงเรียนอย่างน้อยที่สุดก็ปกครองชั้นเรียนในขณะที่ครูสอนเพื่อให้เป็นไปตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้ ครูจะต้องนึกไว้เสมอถึงหลัก ๒ ประการ คือ :-

๑. นึกถึงเด็กแต่ละคน ว่าเด็กแต่ละคนไม่เหมือนกัน ครูต้องนึกถึงสิทธิและสิทธิพิเศษที่นักเรียนจะได้รับ นักเรียนที่สายตาสั้นย่อมต้องได้รับสิทธิพิเศษให้ได้นั่งหน้าชั้น เป็นต้น จะต้องคำนึงถึงคำว่าสิทธิย่อมควบคู่ไปกับหน้าที่ตามหลักประชาธิปไตย

๒. นึกถึงเด็กเป็นกลุ่ม (Social Group) ซึ่งหมายถึงการให้สวัสดิการแก่นักเรียน ความสุขที่นักเรียนแต่ละคนจะได้รับ และการที่จะอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุขในสังคม ต้องสอนให้นักเรียนเข้าใจถึงวิธีอยู่และทำงานร่วมกัน

ลักษณะพิเศษของวิชาชีพการสอน ได้มีผู้รวบรวมไว้ดังนี้ :-

๑. วิชาชีพการสอนเป็นวิชาชีพที่ให้บริการแก่มวลชน
๒. วิชาชีพการสอนเป็นวิชาชีพที่ต้องใช้ผู้มีความรู้และทักษะ
๓. ๑ วิชาชีพการสอนเป็นวิชาที่ต้องตระเตรียมตัวให้พร้อมอยู่เสมอ
๔. วิชาชีพการสอนจะต้องมีจรรยาบรรณ เช่น เกี่ยวกับแพทย์อุทิศตนเองแก่มวลมนุษย

ครูไม่เพียงแต่จะพัฒนาสติปัญญาของมนุษย์เท่านั้น ยังต้องมีความเข้าใจด้วยความรู้สึกอันยิ่งใหญ่ในอันที่จะพัฒนา ร่างกาย จิตใจ ศิลธรรมจรรยา สังคมและให้สวัสดิการแก่มวลชนด้วย

วิชาชีพครูต้องเกี่ยวข้องกับวิชาชีพอื่นด้วย วิชาชีพครูได้พัฒนามาด้วยวิธีการทางวิทยาศาสตร์ เรียกว่า วิทยาศาสตร์การศึกษา (Science of Education) เช่นวิธีการในห้องเรียน หลักสูตร การสอน และการวัดผลใช้วิธีทัศนศึกษาความสามารถของเด็กมากกว่าคะแนนที่เด็กได้รับ ขบวนการบริหารโรงเรียนก็ใช้ระเบียบวิธีวิทยาศาสตร์ ส่วน

จิตวิทยาก็มุ่งในค่านิยมความเจริญขององงวมและการเรียนรู้อของเด็ก นอกจากนี้ยังใช้ โสภทัศน์ศึกษาเป็นอุปกรณ์การสอน วิทยากรของโรงเรียนก็มาจากบุคคลในวิชาชีพต่าง ๆ กัน เช่น นักธุรกิจ นายแพทย์ นักวิทยาศาสตร์ วิศวกร สถาปนิก ผู้เชี่ยวชาญทางการศึกษา และนักจิตวิทยา เป็นต้น

เป็นที่ทราบกันอยู่โดยทั่วไปแล้วว่าการสอนจะมีคุณภาพดีนั้นย่อมขึ้นอยู่กับคุณภาพของครูในอันที่จะคอยปรับปรุงตนเองให้ เป็นคนมีความรู้ทันต่อโลก ทันต่อเหตุการณ์และจะต้องปรับปรุงตนเองให้มีลักษณะดังต่อไปนี้ คือ :-

๑. ตั้งใจในการสอน
๒. ตั้งจุดหมายหมายเอาไว้
๓. รู้จักเลือกอุปกรณ์การสอน
๔. จะต้องรู้จักกิจกรรมนักเรียน
๕. เข้าใจถึงความต้องการ ของเด็ก
๖. เป็นผู้มีความสนใจและมีความสามารถ
๗. จะต้องทำให้เด็กประสบความสำเร็จในชีวิต
๘. เป็นผู้แนะแนวและควบคุมนักเรียนเกี่ยวกับเรื่องสุขภาพ ความปลอดภัย การมาโรงเรียน ทรัพย์สินของโรงเรียนและความสะอาดสบายต่าง ๆ
๙. จะต้องมีความรับผิดชอบต่องานประจำวัน การเงิน สมาคมครู และมี ความรับผิดชอบต่อชุมชนด้วย

ถ้าครูสามารถปรับปรุงตนเองให้เป็นผู้มีคุณภาพครูก็จะสามารถปรับปรุงตนเองให้ มีการศึกษาสูงขึ้นได้ ผลก็จะสะท้อนไปถึงสถานะทางเศรษฐกิจของครูทำให้มีฐานะกระเตื้องขึ้น และในทำนองเดียวกัน วิชาชีพครูก็จะเป็นที่สมอบหน้ากับวิชาชีพอื่นด้วย

ประเทศที่จะเจริญได้นั้นต้องการครูที่มีคุณภาพดังนี้ :-

๑. สำเร็จจากสถาบันการฝึกหัดครู โดยได้รับคะแนนดี

๒. สำเร็จวิชาอื่นแขนงอื่นแต่ได้เรียนวิชาครูถึงชั้นประกาศนียบัตรหรือปริญญา
ความต้องการครู (Demand) หมายถึงจำนวนครูใหญ่ที่ต้องการในขณะนั้น
การบรรจุเพิ่มขึ้นโดยตั้งตำแหน่งอัตราครูใหม่ จำนวนความต้องการบุคคลากรนั้นขึ้นอยู่กับ

๑. จำนวนตำแหน่งที่ต้องการบรรจุ
๒. ความต้องการบุคคลากรที่มีคุณภาพ
๓. ครูเก่าได้รับการเลื่อนชั้นเลื่อนตำแหน่งและมีตำแหน่งว่าง
๔. ความต้องการครูใหม่เข้าทำงาน
๕. การขยายโรงเรียนและเพิ่มโรงเรียนตามจำนวนประชากรที่เพิ่มขึ้น

การเลือกนักเรียนครูนั้นควรพิจารณาถึงนี้ (๑) เป็นคนที่มีสุขภาพดี
(๒) มีสมรรถภาพทางสติปัญญา (๓) มีบุคลิกลักษณะดี ครูต้องอาศัยบุคลิกลักษณะ
เป็นสิ่งสำคัญ บุคลิกลักษณะของครูเป็นสิ่งที่ช่วยในการสอนได้มากถ้าครูมีบุคลิกลักษณะดีการ
สอนก็บังเกิดผลดี ครูที่ประสบความสำเร็จในการเป็นครูนั้นมีลักษณะดังนี้ คือ ต้องมีความ
รู้สึกดีมีความสุขและเป็นกันเองในการติดต่อเผชิญหน้ากับสังคมและชุมชน มีความตั้งใจที่จะ
รับผิดชอบหน้าที่การงานที่ได้รับมอบหมาย มีวิชาน้อยวิชาที่ถนัดและเป็นถนัด รับผิดชอบต่อ
ความคิดเห็นของบุคคลอื่น ไม่ตัดสินใจเร็วและเป็นไปอย่างสุ่มในเมื่อการตัดสินใจนั้นถ้าจะมีผล
กระทบกระเทือนถึงบุคคลอื่น

ผู้ที่จะเป็นครูต้องได้รับการศึกษาดังนี้ คือ :-

- ก. ความรู้วิชาการและความรู้สามัญ (General Education)

ความรู้สามัญ (General Education) ทำให้นักเรียนรู้จักปรับปรุง
ตนเอง มีความเข้าใจและซาบซึ้งในศิลปวรรณคดี ตลอดจนความคิดทั่วไปเกี่ยวกับวิชา
ศิลปศาสตร์ และสามารถจะสนทนากับคนอื่นได้รู้เรื่องทันต่อโลกทันต่อเหตุการณ์ และยัง
กว่านั้นนักเรียนครูจะต้องมีความรู้ในอันที่จะสอนนักเรียนตามความถนัดของตนด้วย ส่วน
ความรู้ทางวิชาการ เป็นเนื้อหาวิชาที่จะถ่ายทอดให้แก่เด็กนักเรียน

ข. ความรู้ทางด้านวิชาชีพ (Professional Education) ต้องจัดให้
เหมาะสม คือ

๑. ให้ความรู้ทางวิชาเอกที่คนเลือกเป็นอาชีพ
๒. ให้ความรู้ทางวิชาครูที่นักเรียนครูเลือกเรียนเพื่อออกไปประกอบอาชีพ

นอกจากนั้นควรให้นักเรียนครูได้รับประสบการณ์ตรงโดยการ จัดกิจกรรมให้กับนักเรียนครู ด้วยการให้นักเรียนครูสังเกต เช่น การแนะนำที่ทำไม่โรงเรียนว่าจัดอย่างไร ให้นักเรียนครูได้เห็นและเข้าใจเมื่อจบจากโรงเรียนไปแล้วจะได้ไปบริหารด้วยตนเอง ได้ การฝึกสอนภายใต้การนิเทศ (Direct Teaching) ช่วยให้นักเรียนครูได้เรียนจากครูโดยตรงแล้วเอาผลการเรียนนั้นไปปฏิบัติ โดยมีจุดมุ่งหมาย ๒ ประการ คือ :-

๑. ช่วยให้นักเรียนได้ทดสอบตนเองและนำความรู้ทักษะในการเรียนรู้ทางการศึกษา จากประสบการณ์ในห้องเรียนที่ได้รับจากครู ไปถ่ายทอดอีกต่อหนึ่งด้วยความง่ายตายในชั้นที่นักเรียนจะไปรับผิดชอบด้วยตนเอง

๒. เพื่อความสัมฤทธิ์ผลในการสอนของนักเรียนครูและสามารถทลายล้างหน้าได้ว่านักเรียนครูคนนั้นจะเป็นครูที่ดีในอนาคตหรือไม่

การฝึกสอน (The Internship) อาจจะเป็นการฝึกเป็นภาคหรือเป็นระยะ ๖ เดือน โดยมี การเลือกฝึกสอนวิชาที่คนเลือกเป็นวิชาเอก ตามโรงเรียนประถมและโรงเรียนมัธยม ตามที่คนเลือกเรียน เพื่อให้มีทักษะและประสบการณ์ซึ่งอาจเป็นครูผู้ช่วยครูประจำวิชาตามที่คนถนัดก็ได้

สถานะทางวิชาชีพของครู (Professional Status)

บุคคลากรในโรงเรียนนั้นแยกออกเป็น ๒ ประเภท คือ :-

๑. บุคคลากรที่ทำการสอนหรือมีประกาศนียบัตร (Professional or Certification Personnel) ได้แก่ครูประจำชั้น ครูประจำวิชา ครูใหญ่ คณะ

ศึกษานิเทศ คณะผู้บริหาร คณะผู้เชี่ยวชาญอื่น ๆ ซึ่งต้องมีการเตรียมเป็นพิเศษและ
ต้องมีประกาศนียบัตร เช่น จิตแพทย์ พยาบาล นักจิตวิทยา เป็นต้น

๒. บุคคลากรที่ไม่ได้ทำการสอน (Nonteaching Personnel) รวมทั้ง
ผู้ปฏิบัติงานในคาน เสมียน ลูกจ้าง คนขับรถยนต์ ยามเฝ้าประตู คนงาน ภารโรง
ซึ่งมีหน้าที่ดูแลรักษาความสะอาดของโรงเรียน รวมทั้ง ช่างไม้ ช่างไฟฟ้า และเลขานุการ
เป็นต้น

ก. งานของครูเป็นงานที่ยุ่งยากมากหน้าที่อื่นหนึ่งของครูก็คือมีหน้าที่ให้บริการ
แก่สังคม ครูมีหลักยึดในการทำงานของครูอยู่ ๕ ประการ ซึ่งวางไว้โดยสมาคมการ
ศึกษาแห่งชาติอเมริกัน^๕ คือ

๑. ครูมีหน้าที่แนะแนวเด็ก เด็กวัยรุ่นและผู้ใหญ่ให้เป็นผู้มีความรู้ ทักษะ
เตรียมตัวตามแบบประชาธิปไตย ช่วยให้มีความสุข ให้ทำประโยชน์ เป็นคนที่เอาตัวรอด
ให้เป็นผู้รับผิดชอบต่อสังคม รู้จักเศรษฐกิจ มีศีลธรรมจรรยาเป็นพลเมืองดี

๒. ครูจะต้องร่วมมือกับผู้ปกครองในอันที่จะกล่อมเกลาคัวเด็กให้เป็นไปตามความ
มุ่งหมายที่วางไว้และให้เด็กเหล่านั้นประพฤติตนให้เป็นที่ยอมรับของสังคม การที่จะทำการ
สอนบังเกิดผลดีนั้นครูจะต้องร่วมมือกับผู้ปกครองอย่างใกล้ชิด

๓. ครูมีตำแหน่งอันเป็นที่เชื่อถือในสังคมไม่เฉพาะแต่ตัวครูเท่านั้น แต่จะต้องรวม
ถึงโรงเรียนและชุมชนด้วย การศึกษาจะได้รับผลดีเมื่อครู โรงเรียน และชุมชนมีความสัมพันธ์
อันดี มีบรรยากาศอันดีที่ร่วมมือกันในทางสร้างสรรค์

๔. สมาชิกวิชาชีพครูจะต้องไม่หลีกเลี่ยงหน้าที่ จะต้องซื่อสัตย์ต่อหน้าที่การงาน ทั้ง
นี้หมายความว่าผู้บริหารงานและผู้ร่วมงานต้องมีความรับผิดชอบร่วมกัน ต้องมีความนับถือซึ่ง
กันและกัน และจะต้องเชื่อถือซึ่งกันและกันด้วย

๕. วิชาชีพครูเป็นวิชาชีพที่มีชื่อเสียงและแตกต่างจากวิชาชีพอื่น โดยมีลักษณะพิเศษ
คือ ครูจะต้องทำตนให้มีมาตรฐาน มีทัศนคติที่ดีต่อวิชาชีพครู และการสอน มีสัมพันธ์ภาพ

⁵ Moore, Harold E., and Walters, Newell B. Personnel Adminis-
tration in Education, Harper & Brothers, Publisher, New York,
Copyright 1955, P. 87.

ระหว่างครูด้วยกัน ซึ่งจะเป็นอิทธิพลทำให้สังคมยอมรับและนับถือครูว่ามีคุณภาพ

ข. สัมพันธภาพของครู เป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องวางไว้ ได้แก่

๑. ครูจะต้องมีความสัมพันธ์กับนักเรียน คือ ครูจะต้องเกี่ยวข้องกับเด็ก ในด้านร่างกาย สมอง อารมณ์ การเมือง เศรษฐกิจ สังคม เชื้อชาติ และศาสนา ของเด็ก ครูยังต้องยอมรับความแตกต่างระหว่างบุคคลของนักเรียนและเข้าใจค้นหาความต้องการของเด็ก กระตุ้นให้เด็กทำงานให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่วางไว้เพื่อพัฒนาร่างกาย สมอง ความคิดสร้างสรรค์ และให้มีจิตใจอันเหมาะสมเป็นคุณสมบัติประจำตัว ช่วยเหลือ เพื่อพัฒนาตัวเด็กให้เข้าใจซาบซึ้งต่อประชาธิปไตย เคารพสิทธิของเด็กทุกคนเพื่อให้เด็กเกิด ความเชื่อมั่นในตนเอง และไม่ยอมรับสินจ้างรางวัลใด ๆ ในการฝึกสอนพิเศษ เว้นแต่จะ เป็นไปในแนวนโยบายของคณะกรรมการ ใต้ลงมติ เห็นชอบแล้ว

๒. ครูจะต้องมีความสัมพันธ์กับผู้ปกครองและชุมชน ครูกับผู้ปกครองของเด็กควรมีความสัมพันธ์กันโดยตรง เพื่อปรับปรุงตัวเด็กและสถานะการสอนในโรงเรียนให้ดีขึ้น ครูควรปฏิบัติดังนี้ คือ เคารพสิทธิความรับผิดชอบของพ่อแม่ที่มีต่อนักเรียน ทาทาง สร้างความเป็นมิตรและร่วมมือกับทางบ้าน ช่วยให้นักเรียนมีความมั่นใจและรู้สึกปลอดภัยในบ้านของตน คิคือผู้ปกครองให้ผู้ปกครองไ้ทราบถึงความสนใจของเด็กเพื่อจะ ใ้สนับสนุน ความสนใจอันนั้น ครูควรจะได้ไ้ถามผู้ปกครองถึงความสนใจของเด็กทางบ้านและคิคือผู้ ปกครองให้รายงานผลความก้าวหน้าของเด็กด้วย

๓. ครูจะต้องมีความสัมพันธ์กับผู้บริหาร การศึกษาและหน่วยศึกษานิเทศ การที่ครูจะต้องทำงานร่วมกับผู้บริหารและหน่วยศึกษานิเทศก็ เพื่อจะได้ทราบนโยบายในการ จัดการ ศึกษาเพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการ ของประเทศชาติในอันที่จะปรับปรุง การ ศึกษา ของชุมชนและตัวเด็ก ครูต้องปฏิบัติดังนี้ คือ ทำเนิการอาชีพของตนให้ถูกต้องตามทำนอง คลองธรรม สจวนข้าวของทางราชการ เป็นความลับและไม่แพร่พรายให้คนอื่นทราบ ครู ค้องถือว่าการทำงานนั้นทำเพื่อเป็นวิทยาทาน ส่วนเงินเดือนนั้นเพียงเลี้ยงปากเลี้ยงท้อง เท่านั้น การเข้าทำงานก็เข้าด้วยความสามารถของตนเองมิใช่มีการเห็นแก่หน้า ครูต้องมี

ส่วนร่วมมือในการพัฒนานโยบายของโรงเรียนด้วย

๘. ครูจะต้องมีความสัมพันธ์กันในระหว่างครูและบรรดาสมาชิกอื่น ๆ ของโรงเรียน ครูจะต้องมีความสามารถทำงานร่วมกับคนอื่นได้ด้วย ต้องมีการปรึกษาอภิปรายเพื่อจะยกระดับฐานะของวิชาชีพครูให้สูงขึ้น ครูต้องปฏิบัติดังนี้ คือ ติดต่อกับครูอื่น ๆ ในอาชีพเดียวกันด้วยท่าทางและมารยาทที่สังคมยอมรับ พร้อมทั้งจะช่วยเหลือครูที่เขาขอความช่วยเหลือ การชุกนั้นเป็นการดีเพื่อถือ เวลาทำงานนั้นไม่ควรทับถมคนอื่น ควรรายงานด้วยความซื่อสัตย์ในก้านที่จะต้องรายงานเกี่ยวกับสวัสดิการของนักเรียน โรงเรียน และอาชีพครู ร่วมเป็นสมาชิกขององค์การอาชีพครูและให้ความร่วมมือพยายามต่อสู้เพื่อจุดมุ่งหมายและเพื่อความยุติธรรมของหมู่พวก หาทางทำให้อาชีพครูมีความเจริญก้าวหน้าโดยการศึกษาค้นคว้า ทำการวิจัย ทัศนาจรเพื่อการศึกษา การประชุมปรึกษาหารือ พบปะอภิปรายเกี่ยวกับอาชีพครู ทำให้อาชีพการสอนเป็นที่ดึงดูดและมีคุณค่าในอันที่จะชักจูงเด็กหนุ่มสาวให้สนใจอาชีพครูและต้องการที่จะมาเป็นครู

ก. สิทธิของครู มีดังนี้

๑. ครูจะต้องรับผิดชอบชั้นเรียนที่ไม่ใหญ่นักตามปกติจะมีจำนวนนักเรียนประมาณ ๑๐ - ๒๐ คน (The right to teach classes that are not too large in general, from ten to twenty pupils) ผู้เชี่ยวชาญทางการศึกษาได้ยืนยันว่า เด็กที่เป็นอาชญากรและเด็กเกเรนั้น จะมีจำนวนลดน้อยลงได้ ถ้าหากว่าครูรู้จักเด็กทุกคนได้ดีเพียงพอให้เด็กได้ทำแต่ในสิ่งที่ดีและฝึกฝนเด็กให้มีพฤติกรรมและเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของเด็กให้หันไปในทางที่สังคมยอมรับ นโยบายในการจัดชั้นให้เล็กลงจึงเป็นการพัฒนาคน ทำให้ได้คนดีเพิ่มขึ้นในสังคมอีกเป็นจำนวนมาก สำหรับประเทศไทยนั้นถ้าโรงเรียนสามารถจัดนักเรียนเข้าชั้นหนึ่งได้ไม่เกิน ๓๐ คน ก็นับว่าเป็นที่น่าพอใจแล้ว

^๗Edmonson, J.B., Roemer, Joseph., Bacon, Francis L., The Administration of The Modern Secondary School, Fourth Editions, The Macmillan Company, New York, PP. 71 - 72

๒. ครูควรมีเวลาว่างสำหรับวางแผนงานในเวลาราชการบ้าง (The right to have time in the school day for planning) ครูโดยทั่วไปควรมีเวลาอย่างน้อยวันละ ๑ ชั่วโมงในการที่จะวางแผนงานและเพื่อเตรียมการสอน ครูอาจจะต้องวางแผนร่วมกับนักเรียนหรือกับศึกษานิเทศ ศึกษานิเทศ และกับบรรดาครูผู้ร่วมงานอื่น ๆ การวางแผนงานจะสำเร็จลุล่วงไปไม่ได้ถ้ามีเวลาว่างแผนงานน้อยเกินไปหรือไม่มีเลย ในเมื่อบุคคลที่เกี่ยวข้องด้วยกันไม่สามารถจะปลีกเวลามาพบกันได้ ถ้าไม่มีเวลาว่างวางแผนงานไว้ การสอนของครูก็จะไม่ได้ผลทำให้เสียเงินงบประมาณไป ผู้สังเกตการณ์ที่ฉลาดได้สังเกตการสอนในโรงเรียนมัธยมแห่งหนึ่ง ได้ย่ำว่าเวลาของนักเรียนกว่าครึ่งหนึ่งได้เสียไปและแน่นอนละชุมชนคงจะยอมให้ครูที่สอนนักเรียน ๑๐๐ คน ไร่เวลา ๓ ชั่วโมง ในวันหนึ่งสำหรับวางแผนงานและเตรียมบทเรียนเพื่อที่จะให้เวลาอีก ๕๐ ชั่วโมงได้ใช้ประโยชน์อย่างเต็มที่

๓. สิทธิในการใช้เวลา ๔๕ ชั่วโมง ใน ๑ สัปดาห์ (The right of a 45 - hour week) โดยทั่วไปเวลาในสัปดาห์หนึ่ง ๆ ของครูควรใช้ดังนี้ ใช้เวลาสำหรับทำการสอน ๑๕ ชั่วโมง ใช้เวลาสำหรับการวางแผนงานและแนะนำนักเรียน ๑๕ ชั่วโมง อุทิศเวลาสำหรับเป็นที่ปรึกษาชุมชนนุถุกรรมเสริมหลักสูตร ร่วมมือกับกิจกรรมของชุมชนและตรวจการบ้านให้คะแนนการทดสอบนักเรียนอีก ๑๕ ชั่วโมง หน้าที่ในเรื่องการเป็นครูที่ปรึกษากิจกรรมนักเรียนเกี่ยวกับกิจกรรมเสริมหลักสูตรและร่วมในโครงการของชุมชนนั้นมีความสำคัญอย่างยิ่ง แต่ถ้าครูมุ่งในทางนี้เกินไป ก็จะเป็นการทำให้เสียผลในด้านการสอนเพราะครูมีว่ทั้งคนเป็นผู้เชี่ยวชาญของชุมชน เป็นผู้อำนวยความสะดวกและเป็นเจ้าหน้าที่แนะนำมากเกินไป งานพิเศษของครู เช่น งานให้คะแนนและตรวจแบบฝึกหัด การวางแผนงาน การไปเยี่ยมนักเรียนและไปพบปะผู้ปกครอง เป็นภาระที่ครูทำไม่หมดสิ้นในวันหนึ่ง ๆ ไม่มีใครทราบชั่วโมงอันแท้จริงในการทำงานของครูได้ว่าอัตราเฉลี่ยอย่างแท้จริงใน ๑ สัปดาห์เป็นอย่างไร แต่ครูแต่ละคนก็พอจะกล่าวได้ว่าเวลาทำงานของครูนั้นประมาณ ๔๕ ชั่วโมง คือ ๑ สัปดาห์

๔. มีสิทธิที่ควรได้รับความช่วยเหลือและการนิเทศจากผู้บังคับบัญชาอย่างดี (The right to an adequate amount of helpful and constructive supervision) จุดมุ่งหมายที่แท้จริงของการนิเทศมีดังนี้คือ ช่วยครูวางแผนงาน ช่วยเหลือในการจัดหาอุปกรณ์การสอนเพื่อให้ได้ผลดี เมื่อครูได้รับความช่วยเหลือแล้วจะมีความงอกงามในอาชีพการสอน

๕. มีสิทธิในการเป็นผู้ร่วมจัดทำหลักสูตร วิธีสอนและวางนโยบายของโรงเรียน (The right to participate in modifying the curriculum and methods in formulating school policies) ผู้บริหารการศึกษาจะต้องทำให้ถึงการใช้ความคิด นึกในอันที่จะปรับปรุงการเรียนการสอนให้เป็นประโยชน์ และเป็นที่ยอมรับได้ว่าวิธีการของโรงเรียนที่ให้แก่นักเรียนนั้นจะคงที่ที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ และจะเป็นหลักประกันได้ว่าครูจะเจริญก้าวหน้าในอาชีพการงาน

๖. สิทธิที่จะรักษาผลประโยชน์ไม่ให้สูญเสียเกี่ยวกับงานวิชาชีพ (The right to keep from being lost in the profession) ครูที่มีความรู้ดีเป็นจำนวนมากที่ทำงานไม่ได้รับผลเต็มที่หรือเสียผล เนื่องจากการบรรจุบุคคลไม่เหมาะสมกับตำแหน่งทำให้การทำงานไม่ได้ผล ดังนั้นก่อนจะให้ครูรับทำหน้าที่อะไรควรจะได้ถามถึงความถนัดในด้านการสอน และวิชาชีพที่เรียนมาว่าเรียนในสาขาประถมศึกษา สาขามัธยมศึกษา หรือสาขาบริหารและนิเทศการศึกษา เมื่อทราบรายละเอียดแล้วจึงบรรจุให้เหมาะสมกับงานที่ทำ วิชาชีพการสอนก็จะได้รับผลดียิ่งขึ้น

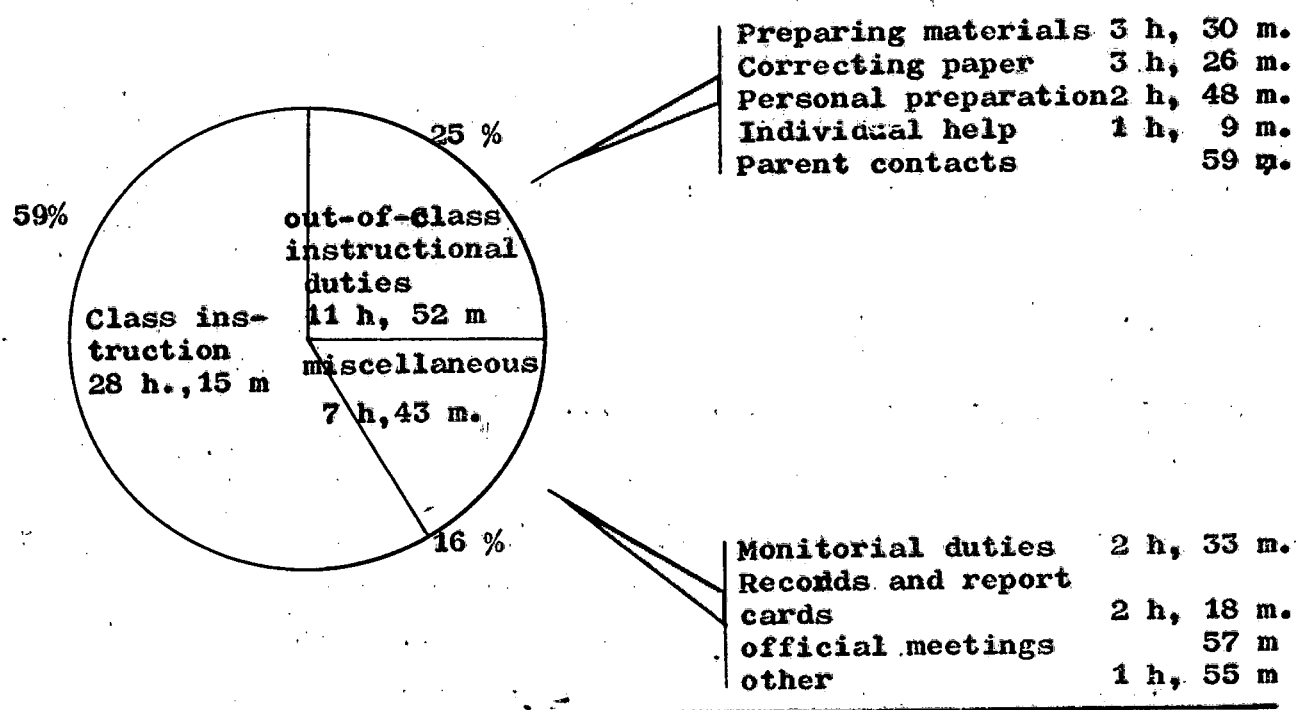
เวลาที่ทำการสอนใน ๑ สัปดาห์ นี้ คำรายงานเล่ม ก็กล่าวไว้ดังนี้ :-

ปริมาณงานการสอนของครู (Teacher Load) งานและหน้าที่ของครูก็คืองานที่จะต้องนึกถึงตัวเด็กว่าเด็กได้พัฒนาความสามารถของตนไปแค่ไหนเพียงใดและจะช่วยเด็กให้ควบคุมตนเองได้เพียงใด ครูไม่ควรคิดว่าหน้าที่เหล่านี้เป็นการเพิ่มภาระของครูในการสอนเด็ก

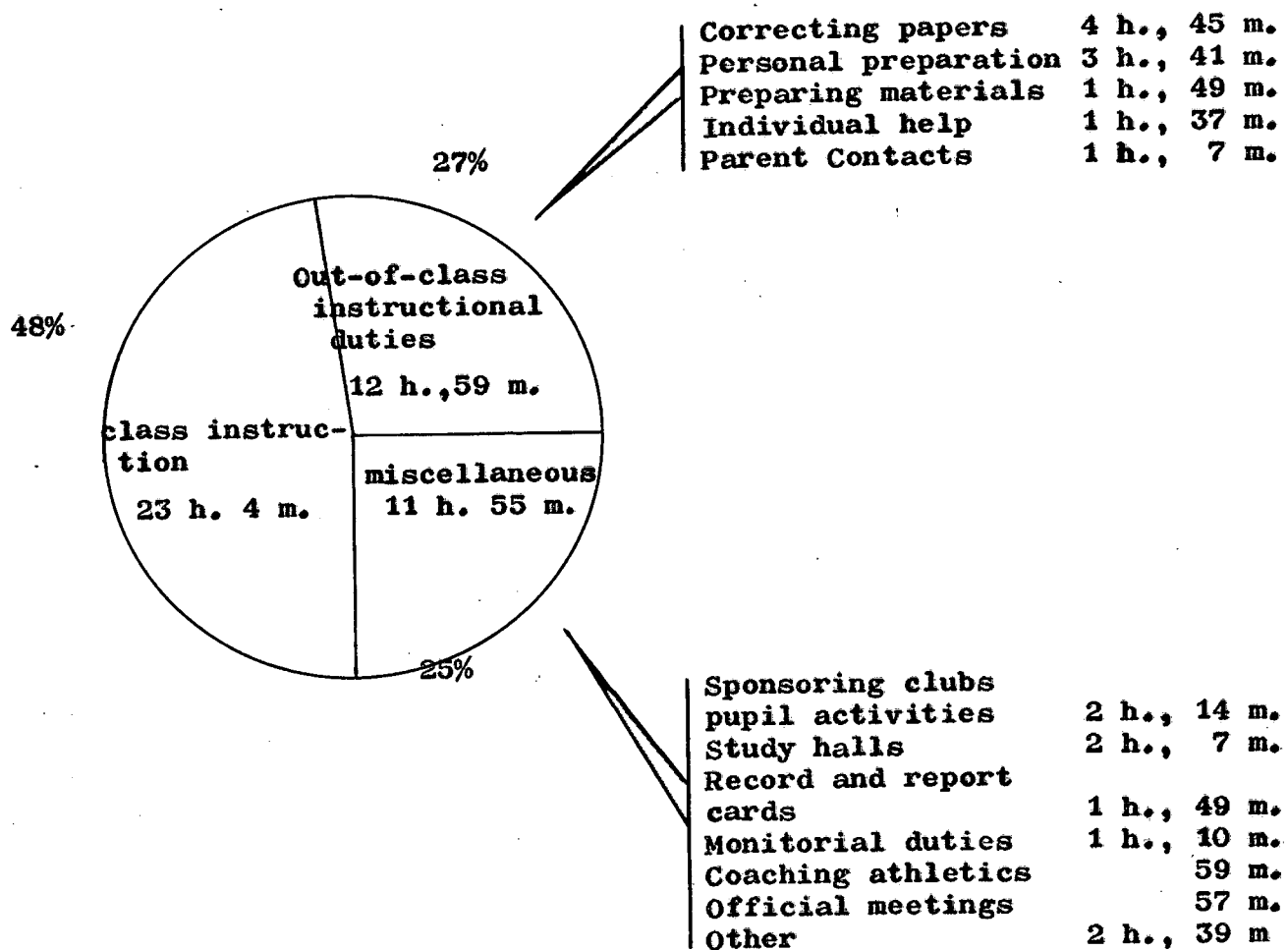
ปริมาณงานการสอนของครู หมายถึงกิจกรรมที่ใช้เวลาของครูไม่ว่าจะเกี่ยวกับหน้าที่การสอน ความรับผิดชอบและความสนใจของครู โดยตรงและทั้งที่ไม่ใช่หน้าที่ของครู โดยตรงทั้งในเวลาและนอกเวลาทำงานของครู ไม่เฉพาะแต่ในห้องเรียนเท่านั้น

ความถี่ให้มีการสำรวจปรากฏตามความคิดเห็นของครู โดยทั่วไปชั้นที่มีนักเรียน ๑๑-๑๓ คน เป็นชั้นเล็กเกินไป ชั้นที่มีนักเรียน ๓๒ หรือ ๓๓ คน ใหญ่เกินไป ครูคนหนึ่งควรได้รับนิชอบต่อการสอนนักเรียน ๒๕ คน แต่ถ้านักเรียนในชั้นสามัคคีกันและเป็นชั้นเรียนที่ไม่ค่อยจะเป็นปัญหาที่มีนักเรียนได้ตั้งแต่ ๓๐ - ๓๒ คนได้ การรับผิดชอบของครูในสัปดาห์หนึ่ง ๆ ในการสอนโรงเรียนชั้นประถมหรือมัธยมก็เกือบจะใกล้เคียงกันแต่ที่มีความแตกต่างกันระหว่างครูประถมกับครูมัธยมก็คือความข้องการ เวลานอกเหนือจากเวลาที่ใช้ทำการสอน จากตารางสอนในห้องเรียนเท่านั้น ข้อแตกต่างกันระหว่างครูสอนชั้นประถมกับครูที่สอนชั้นมัธยมก็คือการใช้เวลาในการแนะนำ ฝึกกีฬา เป็นที่ปรึกษาชุมนุมกิจกรรม เสริมหลักสูตร ต่างกันตามแผนภูมิที่ได้คัดลอกคัดลอกดังต่อไปนี้ :-

แผนภูมิที่ ๑ การแบ่งเวลาทำงานของครูประถมใน สัปดาห์

แผนภูมิที่ ๒ การแบ่งเวลาทำงานของครูมัธยมใน ๑ สัปดาห์^{๑๐}

^{๑๐} Moore, Harold E., and Walters, Newell B., Personnel Administration in Education, Harper & Brothers, Publishers, New York, Copyright 1955, P. 282

งานการสอนต่าง ๆ ของครูขึ้นอยู่กับตัวประกอบหลายอย่าง คือ จำนวนนักเรียน และลักษณะของนักเรียน (Number or type of pupil) ความสะดวกสบายของโรงเรียน ข้อกำหนดในเรื่องความรับผิดชอบเกี่ยวกับกิจกรรมเสริมหลักสูตร (requirements of extracurricular responsibilities) งานในหน้าที่ธุรการและบริหาร ข้อกำหนดในการเตรียมการสอน การแนะนำเด็กให้รู้จักปรับตัว ได้รับความชอบด้วยตนเอง ข้อกำหนดในการปรับปรุงวิชาชีพครู การเปลี่ยนแปลงวิธีการสอนและการดำเนินงานในห้องเรียน และข้อกำหนดเกี่ยวกับความสัมพันธ์กับชุมชน (Required community relationship)

ครูนั้นมีสิทธิในด้านการเรียนการสอน เสรีภาพในทางวิชาการ (Academic Freedom) ทำให้ครูมีเสรีภาพในการเรียน การสอน ศึกษา ค้นคว้า และแสดงความคิดเห็นต่าง ๆ ได้ สิทธิของครูโดยเฉพะอย่างยิ่ง โรงเรียนมัธยมและวิทยาลัย ครูสามารถจะสอนตามความจริงต่าง ๆ ที่ได้พบเห็น โดยไม่ได้รับการขัดขวางจากสภาการศึกษา ครูมีสิทธิในการพูด การพิมพ์ เกี่ยวกับการศึกษาซึ่งครูยึดถือเป็นวิชาชีพ ครูมีสิทธิที่จะอธิบายความจริงออกมาโดยไม่กลัวอิทธิพลใด ๆ นอกจากนั้นครูยังมีเสรีภาพในการค้นคว้าวิจัยต่าง ๆ ครูมีเสรีภาพในห้องเรียนที่จะอภิปรายปัญหาในชั้น ครูเป็นสมาชิกของสมาคมของผู้มีวิชาชีพที่มีความรู้และเป็นเจ้าหน้าที่ของสถาบันการศึกษา ครูจึงควรแสดงความคิดเห็นให้คนอื่นเคารพนับถือ และครูก็พร้อมที่จะเคารพนับถือและรับฟังความคิดเห็นของคนอื่นด้วย

การปรับปรุง โพรแกรมนอกรมประจำการ ของครูนั้น ได้แก่การช่วยปรับปรุงตัวครูผู้สอนเองประการหนึ่งและการช่วยปรับปรุงการเรียนการสอน โดยทั่วไปอีกประการหนึ่ง

การช่วยปรับปรุงตัวครูผู้สอนเอง เรียกว่าการฝึกอบรมครูประจำการ (in-service training) หลักการอันนี้ก็เพื่อจะให้ครูที่ยังมีความรู้และวิธีการในการดำเนินการสอนไม่เพียงพอ ให้ได้รับความรู้และทักษะเพิ่มเติมจนสามารถทำงานให้ไต่ผล อาจจะมีการอบรมเปิดการสอนระยะสั้น สัมมนา หรืออาจอนุญาตให้ครูศึกษาค้นคว้าเวลา ภาคบ่ายหรือระหว่างพักภาคฤดูร้อน ตามวิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัย ศึกษาธิการอาจตั้งศูนย์กลางการอบรมขึ้น

ไว้ในเขตการศึกษาของตนแล้วเรียกครูในสังกัดศูนย์นั้น ๆ มาอบรมเป็นคราว ๆ ไป คราวละ ๒ - ๓ เดือน โดยทำตลอดทั้งปี เป็นเวลาติดต่อกันหลาย ๆ ปีไป จนครูมีความรู้ความสามารถที่ได้ผลเป็นที่น่าพอใจเป็นการส่งเสริมประสิทธิภาพของครูในการทำงานให้ดีขึ้นเสมอ และเป็นการเลื่อนคุณวุฒิทางการศึกษาของครูให้สูงขึ้น เพื่อจะได้มีผลดีต่อเศรษฐกิจของครู อาจจัดทำได้หลายวิธีดังต่อไปนี้ :-

๑. จัดอบรมครูประจำการ (in-service training) ศึกษาวิชาการต้องเป็นผู้รับผิดชอบในเรื่องนี้โดยการสำรวจครูในสังกัดของตนว่าครูมีความบกพร่องในการทำงานอย่างไรบ้าง อาจทำได้โดยการประเมินผลงานของครู เป็นต้นว่า ครูในเขตของศึกษานิเทศก์สอนภาษาอังกฤษไม่ได้ผลดี ก็ให้มีการอบรมครูภาษาอังกฤษขึ้น ในด้านวิชาอื่น ๆ ก็ปฏิบัติเช่นเดียวกัน การอบรมอาจจัดได้หลายวิธีด้วยกัน เช่น การจัดการสัมมนา อภิปราย เชิญผู้เชี่ยวชาญมาปาฐกถา และจัดประชุมฝึกงาน (workshop)

๒. ส่งเสริมให้ครูมีโอกาสเรียนภาคฤดูร้อน หรือเรียนนอกเวลาในตอนเย็น การเพิ่มเสริมความรู้และเพิ่มคุณวุฒิเป็นการทำปริญญาให้สูงขึ้นเพื่อเลื่อนวิทยฐานะของครูในด้านวิชาชีพ นอกจากเรียนภาคฤดูร้อนแล้วมหาวิทยาลัยบางแห่งยังเปิดชั้นสอนนอกสถานที่ (extension center) ใกล้เคียงกับที่สอนในมหาวิทยาลัย ไปสอนในท้องถิ่นไกล ๆ เพื่อช่วยครูในท้องถิ่นนั้น

๓. ส่งเสริมให้ครูได้เป็นสมาชิกของสมาคมวิชาชีพครู ซึ่งมีมากมายสมาคมต่าง ๆ เหล่านี้ล้วนแต่อำนวยความสะดวกในทางการศึกษาให้แก่สมาชิกและครูทั่วไปจะได้มีความรู้ ความคิดใหม่ ๆ ในการปรับปรุงงานของตน สมาคมอาจจะจัดให้มีการประชุมใหญ่ประจำปีหรือประชุมย่อยระหว่างปี ควรเปิดโอกาสให้สมาชิกและครูทุกคนมีส่วนร่วมด้วย สมาชิกยังออกหนังสือวารสาร ผลิตตำราเรียน เอกสารทางการศึกษาเป็นความรู้ใหม่ ๆ เพื่อเป็นการเผยแพร่ความรู้ให้กว้างขวางออกไปอีก จึงนับว่าเป็นวิธีการที่ดี

การปรับปรุงโปรแกรมอบรมครูประจำการ (the In-service improvement Program) โดยทั่วไปจำเป็นต้องทำควบคู่กันไปกับการอบรมครูประจำการ ซึ่งมีจุดมุ่งหมาย

๕ ข้อ คือ

๑. การปฐมนิเทศครู มีจุดมุ่งหมายอยู่ ๒ ประการ คือ เพื่อปฐมนิเทศครูใหม่ ที่เริ่มสมัครเข้าเป็นครูครั้งแรก และเป็นการปฐมนิเทศครูที่ได้รับการเลื่อนชั้นและเลื่อนตำแหน่งใหม่ หรือครูที่โยกย้ายมาจากโรงเรียนอื่น บุคคลที่ควรเข้าร่วมในการปฐมนิเทศ ได้แก่ บุคคลากรฝ่ายบริหารและฝ่ายนิเทศการศึกษา สมาชิกของสภาการศึกษา ครูประจำชั้น สมาชิกสมาคมการศึกษาส่วนท้องถิ่น บุคคลในอาชีพอื่นที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนเช่นแพทย์ประจำโรงเรียน นางพยาบาล สมาชิกสมาคมครูและผู้อุปถัมภ์ อนุสาสน์หรือผู้สอนศาสนาให้แก่โรงเรียน เจ้าหน้าที่สหกรณ์ขายของให้แก่โรงเรียน ชุมชนที่ให้บริการแก่โรงเรียน เช่น สโมสร โรตารี โลออนส์ (Rotary Lions) และอื่น ๆ เจ้าหน้าที่ธุรกิจและอุตสาหกรรมที่จะให้บริการในการนำเด็กไปศึกษาหาความรู้ นอกจากนั้นควรจะมีเจ้าหน้าที่ให้รายละเอียดเกี่ยวกับ โปรแกรมอาหารกลางวัน การจัดทัศนอาจร การจัดให้ชมการมหรสพ การพาไปปฏิบัติงานในโรงงานอุตสาหกรรมจะทำให้ได้ผลดีมากในอันที่จะทำให้ครูมีความเข้าใจในโครงการอันนี้ยิ่งขึ้น

๒. สุขภาพและความจำเป็นเกี่ยวกับชีวิตครู (Health and Vitality of Teachers) ความมุ่งหมายในการจัดโครงการสุขภาพสำหรับครูนั้นจะต้องจัดทั้งในก้านสุขภาพทางกายของครู และสุขภาพทางจิตของครู โรงเรียนควรจัดให้มีการตรวจสอบสุขภาพของครูและติดตามผลให้ครูได้มีสิ่งแวดลอมที่ดีภายในโรงเรียน ควรจะฝึกครูให้มีศิลปะ มีอารมณ์มั่นคง โรงเรียนควรจะมีสิ่งเหล่านี้ให้หมดไปจากโรงเรียน คือ การที่ครูไม่ได้มีกิจกรรมผ่อนคลายใจ มีความคับข้องใจ ไม่มีความมั่นคงในอาชีพ ได้รับเงินตอบแทนไม่เพียงพอ การขาดมนุษยสัมพันธ์ สภาพความเป็นอยู่ไม่เป็นที่น่าพอใจ มีความกดดันต่าง ๆ ขาดความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวในงานวิชาชีพ จะเห็นได้ว่าอิทธิพลข้อหนึ่งหรือหลาย ๆ ข้อดังกล่าวมาแล้วมีผลทำให้สุขภาพกายและสุขภาพจิตของครูเสื่อมลงได้ จึงควรกำจัดเสียให้หมดไปในโรงเรียน เพื่อผลดีในการปฏิบัติงานของครูต่อไป

๓. การปรับปรุงสิ่งแวดลอม ครูจะทำงานได้มีผลเต็มที่เพราะมีสิ่งแวดลอม

ที่ดี ได้แก่การปรับปรุงตัวโรงเรียน สนาม ทศนิยมภาพรอบ ๆ โรงเรียน ห้องเรียน เเจเสียง การตกแต่ง ควรให้ทำความสะอาด เป็นประจำวัน และเป็นสัปดาห์ ภาพฝาผนังต่าง ๆ ชั้นไว้ของ โต๊ะ อุปกรณ์การสอนควรให้ทำความสะอาด เกี่ยวกับในค่าน แสงสว่างและเสียงก็ควรจะได้รับปรับปรุงด้วย

๔. การปรับปรุงโครงการศึกษา ต้องให้สอดคล้องกับแผนการศึกษาของชาติ รวมทั้งการศึกษาเกี่ยวกับชุมชน ศึกษาเกี่ยวกับตัวนักเรียนและสภาพโรงฝึกงาน โดยปรึกษาหารือขอความร่วมมือกับจังหวัดและผู้บริหารประเทศในสาขาวิชาต่าง ๆ นอกจากนั้นยังต้องมีการติดต่อระหว่างกรรมการกลุ่มสภา คณะกรรมการอาคารและสถานที่ และที่ปรึกษาต่าง ๆ โดยร่วมมือกันอภิปรายในการวางนโยบายการศึกษา

๕. ปรับปรุงการสอน ควรจัดแผนวิชาใหม่ ๆ และวิชาการใหม่ ๆ ให้ครูได้ศึกษาทั้งในค่านวิชาการการปรับปรุงการสอนและในค่านส่วนตัวของครูเอง เช่นการศึกษาเพื่อความปลอดภัย (Safety Education) การศึกษาเกี่ยวกับงานอาชีพ (Vocational Education) การศึกษาสำหรับผู้บริโภค (Consumer Education) การสอนการศาสนา (Religious Instruction) และ โปรแกรมกิจกรรมของโรงเรียน (A Program of School Activities) หรืออาจมีการแก้ไขการสอนของแต่ละบุคคลและทั้งกลุ่มครูทุกฝ่ายต้องมีการร่วมมือกัน เป็นต้นว่า ครูสอนธุรกิจศิลป์ ครูสอนภาษาอังกฤษ ครูสอนสังคมศึกษาต้องปรึกษาหารือกันเพื่อให้ได้ผลดีแก่ตัวเด็ก และปรึกษาหารือเกี่ยวกับเทคนิคในการจัดโรงเรียนก็รวมอยู่ในโครงการอันนี้ด้วย

๖. การปรับปรุงประสิทธิภาพการสอนของแต่ละบุคคล ครูที่จะต้องปรับปรุงได้แก่ครูทั้งค่อไปนี้^{๑๑} คือ ครูที่ล้มเหลว ครูที่มั่งงานมาก ครูที่ฉลาดและมีความคิดสร้างสรรค์ (the " superior or creative " teacher) ครูทั้ง ๓ ชนิดอาจจะมีการปรับปรุง

^{๑๑} Yeager, William A., Administration and the Teacher, Harper & Brothers Publishers New York, Copyright, 1954, P. 250.

พร้อมกันเป็นกลุ่มก็ได้ แต่ถึงอย่างไรก็ย่อมขึ้นอยู่กับปัญหาของครูแต่ละคน ครูที่ไม่ประสบความสำเร็จหรือครูที่ล้มเหลว เนื่องจากมีปัญหาในเรื่องระเบียบวินัยโดยครูปกครองชั้นไม่ได้ มีความกังวล ให้การบ้านเกินมากเกินไป สุขภาพของครูไม่ดีพอ การเตรียมการสอนไม่ดีเพียงพอ มักเป็นปัญหาของครูประเภทนี้ ส่วนครูที่มีงานมากนัก หลังจากการสอนแล้วก็ยังมีงานประจำวันที่จะต้องทำมากมาย กลายเป็นคนหงุดหงิด มีใจเอนเอียง ไม่มีการยืดหยุ่นในการทำงาน ต้องให้บุคคลประเภทนี้พยายามปรับตัวเองให้มาก ครูที่มีความคิดสร้างสรรค์ เป็นคนฉลาด ใฝ่หาการศึกษา มีความรู้สึกอันสูงส่ง ครูพวกนี้ควรจะได้ส่งเสริมให้ทำหน้าที่อย่างเหมาะสมเพราะถ้าครูได้มีการปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้นแล้วก็เท่ากับโรงเรียนก็ได้รับการปรับปรุงด้วย ครูเหล่านี้จะต้องได้รับการฝึกอบรมในด้านความรู้วิชาชีพ ทักษะ สุขภาพ ความกล้า ความไม่มั่นคง และการที่ตนปรับตัวให้เข้ากับสังคมไม่ได้ ครูแต่ละคนควรจะได้รับการปรับปรุงในสิ่งต่าง ๆ ดังกล่าวมาแล้วเพื่อจะได้ทำให้การสอนบังเกิดผลดียิ่งขึ้น

๗. การพัฒนาขวัญของหมู่คณะ (Developing Morale) ถ้าขวัญของครูที่ดี ทำให้การงานลุล่วงไปด้วยดี ผู้ร่วมงานจะทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ ขวัญดีทำให้เกิดความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในการทำงาน มีความมั่นคงและมีความสัมฤทธิ์ผลในวิชาชีพ

๘. โรงเรียนและชุมชน โปรแกรมการปรับปรุงโรงเรียนได้แก่การปรับปรุงความสัมพันธ์ระหว่างครูและชุมชน เช่น เกี่ยวกับศาสนา การเมือง วัฒนธรรม การตั้งสมาคมครู และผู้ปกครอง

๙. การพัฒนาครูให้มีความคิดสร้างสรรค์ (Developing Creative Teachers) การพัฒนาครูให้มีความคิดสร้างสรรค์ก็เหมือนกับได้พัฒนาโรงเรียนเพราะครูที่มีความคิดสร้างสรรค์ก็จะได้นำความคิดของตนไปพัฒนาโรงเรียนให้ดีขึ้นอีกต่อหนึ่ง

นอกจากนี้ครูควรได้ปรับปรุงตนเองดังนี้ คือ^๒ เคารพในบุคคลอื่น มีใจเชื่อเพื่อ

^๒ Moore, Harold E., Walters, Newell B., Personnel Administration in Education, Harper & Brothers, Publishers New York, Copyright 1955, pp. 228 - 229.

เมื่อแต่ก่อสร้างและชุมชน เป็นคนที่มีรู้จักเหตุผล มีทักษะในการที่จะร่วมมือกับผู้อื่น ฝึกให้หาความรู้เพิ่มเติมเสมอ มีทักษะในการเชื่อมโยงความรู้เข้าด้วยกัน เป็นมิตรกับนักเรียน เข้าใจนักเรียน ครูจะต้องมีความเข้าใจสังคมและพฤติกรรมของสังคม เป็นสมาชิกที่ดีของโรงเรียนเช่นเดียวกับเป็นพลเมืองดี เป็นบุคคลที่มีทักษะในการวิคิด เป็นครูที่ซื่อสัตย์ และเห็นคุณค่าในด้านการสอนเป็นสิ่งสำคัญ

ต่อไปนี้จะกล่าวถึงเทคนิคในการปรับปรุงโปรแกรมอบรมประจำการของครูในหนังสือของแคลเรนซ์ เอ เวเบอร์ เกี่ยวกับเทคนิคที่ดีในการปรับปรุงการสอน (Promising Techniques for Improving Instruction)^{๑๗} จะต้องปฏิบัติดังนี้ คือไปเยี่ยมเยือนบรรดาครูของโรงเรียนเดียวกันเป็นไปตามแผนการของครูด้วยกันเอง ไปเยี่ยมเยือนครูโรงเรียนอื่นเป็นไปตามแผนการของคณะครูของโรงเรียน มีการประชุมเพื่อศึกษาพัฒนาหลักสูตร ทำการทดลองเกี่ยวกับการดำเนินการหรือระเบียบการของท้องถิ่นที่ใช้ใหม่ ๆ เป็นไปตามแผนการของคณะครู ทำการสำรวจปัญหาต่าง ๆ ของนักเรียน ความสนใจต่าง ๆ และความต้องการต่าง ๆ สำรวจนักศึกษาซึ่งได้รับปริญญาแล้ว เพื่อค้นหาข้อเท็จจริงในการปรับปรุงหลักสูตร จัดให้มีการสัมมนาครูทั้งหมดเพื่อพิจารณาปัญหาต่าง ๆ เกี่ยวกับกระทรวง แลแลกเปลี่ยนครูระหว่างโรงเรียนด้วยกัน ให้นักเรียนผู้ปกครอง พร้อมทั้งบรรดาครู เข้าเป็นกรรมการกิจกรรมต่าง ๆ ของนักเรียน คัดเลือกกรรมการดำเนินการทดลองกิจกรรมต่าง ๆ ภายในโรงเรียน คัดเลือกกรรมการเพื่อตรวจสอบวัดคุณค่าการปฏิบัติงานและงานชิ้นทดลองต่าง ๆ ให้ครูร่วมมือในการคัดเลือกวัสดุการสอน ให้ครูชั้นหนึ่ง ๆ พบปะสนทนาปัญหาสามัญต่าง ๆ ให้ครูไปเยี่ยมเยือนบ้านหรือที่พักของนักเรียน ให้ครูออกความคิดหาหลักเกณฑ์สำหรับวัดคุณค่าการสอน ทั้งครูเป็นกรรมการดำเนินงานแผนการค้นคว้าร่วมกัน ในเรื่องโรงเรียนภาคฤดูร้อน ทั้งคณะกรรมการครูทำการศึกษาเกี่ยวกับการค้นคว้าทางวิชาการที่ท่ามาแล้วและทำความยุ่งยากให้แก่โรงเรียนถึงปัญหาต่าง ๆ เพื่อทำการศึกษาว่าอย่างใด

^{๑๗}Weber, Clarence A., Ph.D., Personnel Problems of School Administrators, McGraw-Hill Book Company, Inc., 1954, pp.76-79

ควรทำการทดลอง ให้ครูจัดทำพิธีสมโภชผลงานในชั้นที่ทำมาแล้ว ให้ครูตั้งแต่ ๒ คนขึ้นไป ร่วมกันสอนในชั้นเดียวกัน โดยวางแผนงานและดำเนินงานร่วมกัน เลือกครูไปศึกษาการทดสอบต่าง ๆ ทำการศึกษาเด็กสติปัญญาต่ำและเด็กที่ไม่ปราดเปรียว โดยเฉพาะเลือกให้ครูออกหนังสือพิมพ์แนะนำ โดยผ่านคณะกรรมการสำรวจหาทางทำเป็นอาชีพที่ในชุมชนหาเวลาให้ครูได้สัมภาษณ์เด็กนักเรียน จัดตั้งคณะครูขึ้นเพื่อทำการศึกษาพื้นฐานทางเศรษฐกิจและสังคมของนักเรียนทุกคน เลือกคณะกรรมการเพื่อศึกษาปรับปรุงหลักสูตร โดยเฉพาะด้านใดด้านหนึ่ง ตั้งให้คณะครูทั้งหมดเป็นกรรมการศึกษาปรับปรุงหลักสูตรทั้งหมด ตั้งกลุ่มการประชุมเพื่อแยกกันศึกษาหลักสูตร ทำการทดลองหลักสูตรแบบแกน (Core Curriculum) ให้ครูจัดทำ โปรแกรมศึกษาภาคฤดูร้อนเพื่อร่วมกันแก้ไขปัญหา อย่างใดอย่างหนึ่งของโรงเรียน ตั้งโรงเรียนภาคฤดูร้อนเพื่อศึกษาการปรับปรุงหลักสูตร ให้ผู้ปกครองและนักเรียนเข้าร่วมเป็นกรรมการปรับปรุงหลักสูตร เลือกตั้งกรรมการตรวจสอบและศึกษาทฤษฎีการเรียนรู้ที่แล้ว ๆ มาและมีหน้าที่คอยเร่งเตือนให้คณะครูทำรายงานด้วยเป็นลายลักษณ์อักษร เลือกตั้งคณะกรรมการเพื่อเร่งเตือนคณะครูให้ทำการวิจัยวิชาใหม่ เลือกตั้งกรรมการเพื่อเร่งเตือนให้คณะครูทำการทดลองหลัก เกณฑ์ระเบียบการ ของห้องเรียนและหลักสูตรใหม่ ๆ จัดให้มีการฉายภาพยนตร์เกี่ยวกับการสอนแบบใหม่

เทคนิคที่มีคุณประโยชน์สำหรับปรับปรุงความสัมพันธ์ในระหว่างคณะครู ให้ครูจัดการประชุมระหว่างคณะครูบ่อย ๆ จัดทำบันทึกรายงานการประชุมอย่างละเอียด ทำบันทึกรายงานการประชุมแจกจ่ายให้บรรดาครู ตั้งกรรมการวางแผนและกำหนดการประชุม จัดการประชุมในเวลาโรงเรียนเปิดและทำหัวข้อการประชุมไปให้ครูทราบ มีน้ำเย็นหรือเครื่องดื่มเวลาการประชุม มีการอภิปรายในกลุ่มกันอย่างกว้างขวาง มีคณะกรรมการคอยทำรายงานเรื่องต่าง ๆ ที่คณะครูเลือก เปิดการอภิปรายทั่วไปหลังจากได้อภิปรายในกลุ่มแล้ว เลือกสมาชิกจากคณะครูไปปรึกษาขอคิดเห็นต่อกลุ่มที่ดำเนินเรื่อง โดยเฉพาะ ตั้งครูเป็นคณะกรรมการทำการศึกษาค้นคว้าเฉพาะเรื่อง ให้ครูเตรียมและออกหนังสือคู่มือของโรงเรียนให้แก่ครูใหม่และนักเรียนใหม่ ให้ครูได้วันลาเพื่อไปศึกษาต่อ เกินทางทัศนอาจรและพักผ่อน

ให้มีการระดมวันลาป่วยของครูเพิ่มขึ้น มีการตรวจสอบสุขภาพของครูเป็นระยะ โดย โรงเรียน
 ออกค่าใช้จ่ายให้ จักให้มีสหกรณ์ขายยา โรงพยาบาลและสถานบำบัดโรคสำหรับครูขึ้น โดย
 เจาะ ให้ครูได้ร่วมกันจัดโครงการพักผ่อนหย่อนอารมณ์และกิจกรรมสังคมสำหรับครูขึ้น
 ให้ครูวางแผนปรับปรุงร่วมกันเพื่อความมั่นคงในการดำรงชีวิตของครู ให้ครูมีสิทธิเลือก
 ครูใหม่ไต่บ้าง ให้ครูวางแผนนโยบายและบริหารงานเพื่อเป็นการปฐมนิเทศครูใหม่ มี
 การเลือกตั้งกรรมการดีกว่าให้ครูใหญ่เป็นผู้แต่งตั้ง ให้ครูด้วยกันเองตัดสินใจว่าใครควร
 เป็นกรรมการ เลือกตั้งกรรมการ โดยการเลือกตั้งจากครูกันเองไปทำการวางแผนการปฏิบัติ
 ที่เกี่ยวกับการวางแผนนโยบาย ครูควรเลือกตั้งกรรมการรวบรวมข้อเท็จจริงต่าง ๆ ที่ต้องการ
 สำหรับวางแผนนโยบายหรือวางแผนงาน ใช้รายงานของกรรมการ เป็นมูลฐานของแผนการปฏิบัติ
 งานของคณะครู มีการประชุมสัมมนาหลายครั้งในสัปดาห์หนึ่งก่อน โรงเรียนเปิดเพื่อศึกษาวาง
 แผนนโยบายตลอดปี ครูควรมีส่วนร่วมในการวางแผนสร้างตึกเรียนใหม่ ให้ครูเตรียม
 บัญชีรายชื่อสิ่งของต้องใช้เป็นประจำเพื่อจัดซื้อ ให้ครูทำบัญชีปัญหาต่าง ๆ เพื่อใช้กับคณะครู
 ในการวางแผนการประชุม ครูเป็นผู้เลือกผู้นำเองในการเข้าโต้ตอบปัญหา เลือกตั้งคณะ
 กรรมการครูคณะหนึ่งทำงานร่วมกับฝ่ายบริหารในการวางแผนการงบประมาณของ โรงเรียน
 เลือกตั้งคณะกรรมการครูคณะหนึ่งทำงานร่วมกับฝ่ายปกครองของ โรงเรียนและคณะกรรมการ
 การศึกษาเกี่ยวกับการกำหนดเงินเดือนครูและการเลื่อนขึ้นเงินเดือน ให้ครูร่วมกันทำหลักยึด
 ทางปรัชญาของตนเอง เลือกตั้งคณะกรรมการเพื่อให้คำปรึกษาและนำกับครู เลือกตั้งคณะ
 กรรมการ เสนอความคิดเห็นและให้ความคิดเห็นต่อครูใหญ่ มีการประชุมอย่างไม่เป็นทางการ
 กับคณะครู มีการประชุมร่วมระหว่างคณะกรรมการ การศึกษาและคณะอาจารย์ เลือกตั้ง
 กรรมการช่วยในการวางแผนกำหนดแผนงานของชั้น ให้ครูมีสิทธิเลือกเรื่องที่จะศึกษาเป็น
 พิเศษ ให้ครูคิดหาแผนการขึ้นเงินเดือนโดยใช้หลักแห่งความเจริญ อนุมัติให้ครูลาระยะ
 สั้น โดยให้ได้รับเงินเดือนเพื่อไปเข้าประชุม เพิ่มเงินเดือนหรือ โบนัสแก่ครูที่ได้เข้าร่วม
 ในโครงการการทดลองในโรงเรียน ขึ้นเงินเดือนหรือให้เงิน โบนัสแก่ครูที่ทำกิจกรรมอย่าง
 กว้างขวางในการศึกษาสำรวจปัญหาของท้องถิ่น การแลกเปลี่ยนปรับปรุงหลักสูตรแนะแนว
 ขึ้นเงินเดือนแก่ครูที่ทำกร เขียนบทความตีพิมพ์บทความในนิตยสารและจักให้มีห้องอ่านหนังสือ

เทคนิคที่ใช้ในการปรับปรุงความสัมพันธ์ต่อชุมชน กำหนดเวลาและสถานที่ในการประชุมใหญ่ของคณะครูให้ครูปกครอง นักเรียนและประชาชนทั่วไปได้ทราบด้วย เชิญครูปกครอง นักเรียนและประชาชนทั่วไปเข้าประชุมด้วย ออกข่าวการประชุมให้ประชาชนทั่วไปทราบโดยทางหนังสือพิมพ์หรือพิมพ์ข้อความแจก จัดการประชุมพิจารณาแบบอภิปรายปัญหาซึ่งครูนักเรียนและครูปกครองร่วมกัน ให้ครูปกครองนักเรียนและประชาชนร่วมประชุมแก้ปัญหาในการประชุมของคณะอาจารย์ ส่งแบบสอบถามไปให้ครูปกครอง นักเรียน และครูเพื่อหาข้อคิดสำหรับการประชุมที่ถูกต้อง เปิดสภาสำหรับครูปกครอง นักเรียน และครูมาทำการพิจารณาเรื่องต่าง ๆ ให้ครูปกครองและนักเรียนออกความคิดเห็นในที่ประชุมใหญ่ของคณะอาจารย์ ให้นักเรียน ครูปกครอง และครูรับเป็นกรรมการเกี่ยวกับกิจกรรมนักเรียนและปัญหาต่าง ๆ ครูควรได้จัดทำสัปดาห์สารแจกครูปกครอง ให้ครูเขียนวารสารประจำวันหรือสัปดาห์ในหนังสือพิมพ์ ตั้งสภาประสานงานระหว่างชุมชนกับครูที่คณะได้เลือกไว้แล้ว การประชุมของคณะกรรมการจัดการศึกษาและปรับปรุงหลักสูตรของให้ครู ครูปกครอง นักเรียนและบุคคลอื่น ๆ เข้าประชุมในฐานะกรรมการด้วย ครูจะต้องปรับปรุงวารสารแนวนวให้เป็นที่พอใจแก่นักเรียนครูปกครองและครู เลือกตั้งคณะกรรมการครูขึ้นไปทำงานร่วมกับครูปกครอง คณะกรรมการโรงเรียนและนักเรียนเพื่อวัตถุประสงค์ของโรงเรียน ให้นักเรียนและครูปกครองร่วมเป็นกรรมการวางโครงการ เกี่ยวกับกิจกรรมนอกหลักสูตรให้ครูทำการสำรวจความต้องการของชุมชนเพื่อปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหลักสูตร ให้ครู นักเรียนและครูปกครองวางโครงการจัดการประชุมสภา ครูควรได้ทำงานตามโครงการขององค์การสวนทองดินด้วย

บีสเลย์ (Beasley) ได้เสนอลักษณะอันเป็นคุณคติในการจัดการศึกษาอบรมครูประจำการไว้ ๕ ประการ ดังนี้ คือ :-

๑. เป็นจุดมุ่งหมายอันหนึ่งที่จะกระตุ้นความร่วมมือของแต่ละคนให้มารวมกัน
๒. เป็นการวางแผนงานร่วมกัน
๓. เป็นการทำให้บรรลุถึงความต้องการของผู้ร่วมงาน

๔. เพื่อให้บรรลุถึงจุดหมายและให้มีผลดีต่อสังคมและชุมชน
๕. เพื่อให้ได้วางแผนการใ้ถูกต้องจากการวัดผลซึ่งกระทำกันอย่างสม่ำเสมอ และปรับปรุงแผนการทำงานใ้บังเกิดผลดีแก่ทุกฝ่ายที่มีส่วนเกี่ยวข้อง

การประเมินผลงานของครู นับว่าเป็นการยากในการบริหารบุคคลากร นอกจากจะวัดกันด้วยการสังเกตแล้วมีไม่กี่วิธีที่นักที่จะใช้ใ้ผลดี และใ้ผลไม่เต็มที่ ฉะนั้นผู้บริหารการศึกษาจะต้องหาวิธีวัดผลงานของครูใ้ใ้ใ้ใกล้เคียงกับความเป็นจริงมากที่สุด ซึ่งมีข้อเสนอแนะดังนี้^{๑๕}

๑. การประเมินผลจะต้องอาศัยความร่วมมือซึ่งกันและกันระหว่างครูกับผู้บริหารการศึกษา
๒. ถ้าทำได้ก็ควรส่งเสริมใ้มีการประเมินผลของตนเอง (Self Evaluation)
๓. ควรจะวางโครงการใ้รอบคอบ เกี่ยวกับหน้าที่การงานของครู
๔. การประเมินผลงานของครูจะต้องอาศัยข้อมูลต่าง ๆ ที่รวบรวมใ้เป็นเวลานานพอสมควร อย่าถือเอาการสอนในห้องเรียนเพียงชั่ว ใ้โมงหนึ่งชั่ว ใ้โมงใดเป็นเครื่องตัดสิน
๕. การประเมินผลงานของครู ควรจะใ้ความพยายามไปในทางสร้างสรรค์ โดยใ้เวลาและโอกาสแก่ครู ช่วยเหลือครูใ้ปรับปรุงตัวเอง
๖. ควรจะใ้ใ้วิทยากรอื่น ๆ มาช่วยด้วย แทนที่จะเป็นการวัดผลระหว่างครูใหญ่กับครูน้อย เช่น อาจจะมีศึกษานิเทศก์และเพื่อนครูคนอื่น ๆ ที่มีความรู้ความชำนาญทางนี้โดยเฉพะ

วัตถุประสงค์อันสำคัญยิ่งของการวัดผลงานของครูก็เพื่อจะปรับปรุงการสอนใ้ดีขึ้น แต่ผลพลอยใ้จากการประเมินผลอาจจะพาดพิงไปถึงการล้มเปลี่ยนใ้ไปก็ย้าย เพื่อความเหมาะสมและอาจจะช่วยเหลือในการพิจารณาความดีความชอบในการเลื่อนชั้นในสหรัฐอเมริกา

^{๑๕} ศรีพหล, สุภรณ์, การบริหารการศึกษา, วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, มงคลการพิมพ์ ถนนตानी ขางลำภูยน, พระนคร, ๒๕๐๓ หน้า ๑๔๔

มีการถกเถียงกันถึงเรื่องการเลื่อนขั้นแบบวุฒิความสามารถ (Merit Rating) คือครูคนไหนสอนดีก็ได้ขึ้นเงินเดือน ใครสอนไม่ดีก็ไม่ได้เงินเดือน บางพวกก็เห็นก็ช่วยกันวิจารณ์ ใช้วิธีนี้เป็นการพิจารณาการให้เงินเดือนบางพวกก็คัดค้านจึงเป็นเรื่องที่ยังถกเถียงกันอยู่ เพราะมีทั้งส่วนดีและส่วนเสียทั้ง ๒ ฝ่าย แต่การวัดผลงานของครูนั้นจะช่วยให้ครูได้ทราบจุดอ่อนของตนและปรับปรุงตนเอง

สถานะทางเศรษฐกิจของครู (The Teacher's Economic Status)

การทำสัญญาจ้างครูและการให้เงินเดือน เมื่อคณะกรรมการเลือกครูแล้วก็ทำสัญญากับสภาการศึกษาว่าควรสัญญาจ้างได้ สัญญาที่ทำนั้นก็จะต้องทำกันถูกต้องตามกฎหมาย โดยกำหนดเงินเดือน โดยมากคิดเป็นปี สัญญาโดยทั่วไปมีอายุเพียงปีเดียว หมายความว่า จะต้องต่อสัญญากันทุกปี เมื่อครูสอนไม่ดีเมื่อไรก็อาจจะเลิกสัญญาได้ ทำให้ครูต้องขวนขวายหาความรู้เพิ่มเติมและปรับปรุงตนเองอยู่เสมอ การบอกเลิกสัญญานั้นสภาจะแจ้งให้ทราบล่วงหน้าเป็นเวลา ๖ เดือน บางรัฐก็ให้มีระยะเวลาสำหรับทดลอง คือถ้าครูคนไหนได้ต่อสัญญาจนครบ ๗ ปีแล้ว สภาการศึกษาจะทำสัญญาถาวรให้และไม่ต้องต่อทุกปี ถือว่าเป็นครูที่ใช่ได้แล้ว เช่น ครูในรัฐอินเดียนา เป็นต้น สำหรับการให้เงินเดือนนั้นได้ระบุไว้ในสัญญาจ้างว่าจะจ้างปีละเท่าไร โดยแบ่งเป็นงวด ๆ ปีละ ๑๐ งวด หรือ ๔ งวด รัฐเป็นผู้กำหนดเงินเดือนขั้นต่ำสุดไว้ หมายความว่า สภาการศึกษาจะทำการจ้างครูต่ำกว่านั้นไม่ได้ จะจ้างครูสูงกว่านั้นไม่เป็นไร นับว่าเป็นการให้ความคุ้มครองแก่วิชาชีพครูเป็นอย่างดี และด้วยเหตุที่สภาการศึกษาของแต่ละแห่งเป็นผู้กำหนดเงินเดือนในเขตของตน จึงทำให้เงินเดือนของครูแต่ละรัฐไม่เท่ากัน คือเขาไม่ได้ให้ตามวุฒิ จะได้มากบ้างน้อยบ้างเท่าใดนั้นแล้วแต่เขตการศึกษาใดจะมีเงินมากกว่ากัน การให้เงินเดือนครูสูงต่ำต่างกันนี้มีประโยชน์หลายอย่างเหมือนกันในด้านการเลือกครู ทองเงินที่ให้เงินเดือนแพงก็ทำให้ได้ครูดีกว่าทองเงินที่ให้เงินเดือนน้อย อีกประการหนึ่งเกี่ยวกับค่าครองชีพและสภาพทางเศรษฐกิจและสังคมก็เป็นเรื่องที่น่าจะคงพิจารณาเกี่ยวกับการกำหนดเงินเดือนครูด้วย

การขึ้นเงินเดือนของครูนั้น ทุกท้องถิ่นจะทำตารางสำหรับการขึ้นเงินเดือนไว้ โดยมีกำหนดว่าถ้าได้ข้อสัญญาที่หมายความว่าได้เงินเดือนขึ้นไปอีกขั้นหนึ่งและจะขึ้นไปถึงระยะหนึ่งแล้วก็หยุด จนกว่าจะไ้ครูดีสูงขึ้น เช่น ปรินญาตรีเลื่อนเป็นปรินญาโทก็จะเลื่อนไปใช้อัตราเงินเดือนของขั้นต่อไปแล้วก็หยุดจนกว่าจะไ้ครูดีสูงขึ้นไปอีก เป็นเหตุให้ครูต้องปรับปรุงวิทยฐานะของตนอยู่เสมอ เงินเดือนของครูควรมีจุดมุ่งหมายดังนี้ :-

๑. เพื่อดึงดูดครูที่เพิ่งบรรจู้เข้าทำงานใหม่ให้ตั้งใจทำงาน
 ๒. เพื่อกระตุ้นให้ทำตนเองให้ก้าวหน้าในวิชาชีพครู
 ๓. ให้คนที่มีความสามารถอยู่แล้วได้ดำรงความสามารถไว้ไม่ให้เสื่อมถอย
- ทั้ง ๓ ข้อที่กล่าวมาแล้วจะต้องพิจารณาการให้เงินเดือนทั้ง ๓ แบบ คือ

๑. แบบตำแหน่ง (Position Type) คือระดับการสอนของครูเป็นเกณฑ์ เช่นครูสอนชั้นประถมได้เงินเดือนน้อยกว่าครูสอนระดับมัธยมเพราะถือว่าการสอนง่ายกว่าระดับมัธยม ครูหญิงบางแห่งได้เงินเดือนน้อยกว่าครูชายเพราะครูหญิงส่วนมากสอนในระดับประถม

๒. แบบวุฒิประกาศนียบัตร (Preparation Type) คือครูที่เตรียมมาอย่างเดียวกัน ได้ประกาศนียบัตรหรือปริญญาบัตรสาขาวิชาเดียวกันไม่ว่าจะเป็นครูสอนในระดับประถมศึกษาหรือมัธยมศึกษาก็ตามจะไ้รับเงินเดือนเท่ากัน โดยไม่มีความแตกต่างกัน แบ่งออกเป็น ครู ไม่มีปริญญา ครูปรินญาตรี ครูปรินญาโท ครูปรินญาโทและระดับการศึกษาที่สูงกว่า และครูประกาศนียบัตร

๓. แบบถือคุณความดี (Merit Type) คือเงินเดือนนั้นจะต้องมีการปรับปรุงและเลื่อนขั้นตามความสามารถของครู เช่น ครูที่สอนดีและมีความสามารถในการสอน ก็ย่อมมีโอกาสเลื่อนเงินเดือนมากกว่าครูที่สอนไม่ดี ทั้งนี้จะไ้รับการเลื่อนตำแหน่งทั้งครูที่ไ้รับการบรรจุในแบบที่ ๑ และแบบที่ ๒ ด้วย โดยถือว่าการเลื่อนขึ้นเงินเดือนเลื่อนตามความสามารถและการให้บริการของครู

นอกจากนั้นควรพิจารณาส่วนประกอบอื่น ๆ ในเรื่องเงินเดือนด้วย คือ

เงินเดือนขั้นต้น (The Basic Salary) ของครูที่บรรจุใหม่ ควรจะมีการเลื่อนขึ้นเงินเดือน เนื่องจากไม่ต้องการให้ครูลาออกไปหาตำแหน่งที่สูงกว่าในงานอาชีพอื่น เช่นงานในค้ำชธุรกิจและอุตสาหกรรม เพื่อเป็นการกระตุ้นให้หญิงชายสนใจสมัครเข้าสู่วิชาชีพครู ให้ครูรู้สึกได้รับความเป็นธรรมเพื่อเปรียบเทียบวิชาชีพครูกับวิชาชีพอื่น ให้พอกับค่าครองชีพที่สูงขึ้น เพื่อสร้างความสนใจของประชาชนให้สนใจในวิชาชีพครู

เงินเพิ่ม หมายถึงเงินงบประมาณที่จะต้องเพิ่มขึ้นเพื่อจะเพิ่มให้กับครูดังนี้คือ ครูที่ศึกษาเพิ่มเติม เพิ่มประสิทธิภาพ ครูที่มีความรู้พิเศษ ครูที่เลื่อนตำแหน่งหน้าที่รับผิดชอบ เพื่อแก้ไขความไม่ยุติธรรมในเรื่องขึ้นเงินเดือน ครูที่มีความสามารถพิเศษ และค่าครองชีพสูงเป็นเหตุให้ต้องเพิ่มเงินเดือนเป็นต้น

เงินเดือนขั้นสูงสุด (Maximum Salary) ควรขึ้นอยู่กับความสามารถและความตั้งใจของชุมชนที่จะสนับสนุนการศึกษาและโรงเรียนโดยการเพิ่มเงินเดือนอัตราสูงให้ครูที่มีความสามารถและควรจะมีค่าเสมอภาคกับวิชาชีพอื่นในเรื่องเงินเดือนด้วย

หญิงและชาย ไม่ควรจะมีความแตกต่างในเรื่องเงินเดือน ถ้าเขามีประกาศนียบัตรหรือปริญญาเหมือนกันในการบรรจุครั้งแรก แต่การที่จะเพิ่มขึ้นเงินเดือนหรือได้รับเงินเดือนขึ้นนั้นย่อมอยู่ที่ความสามารถของแต่ละบุคคลไม่ว่าจะเป็นหญิงหรือชาย

คนที่อยู่ในอุปการะ (Dependents) ครูรุ่นก่อน ๆ นั้นไม่ค่อยจะได้แต่งงาน ครูปัจจุบันแต่งงานกันมาก ครูผู้ชายหรือนักบริหารมักจะแต่งงานกับคนที่เป็นแม่บ้านอย่างเดียว ครูที่แต่งงานแล้วย่อมมีภาระในการเลี้ยงดูคนในบ้าน และครูโสดก็เช่นเดียวกับครูที่แต่งงานแล้วด้วย ย่อมมีคนที่ต้องอยู่ในความเลี้ยงดูเช่นเดียวกัน ครูแม่จึงได้คำมลักษณะดังนี้คือ ครูหญิงโสดที่มีภาระต้องอุปการะผู้อื่นหรือครูหญิงโสดที่ไม่มีภาระ ครูชายที่ต้องเลี้ยงดูภรรยา ครูหญิงที่แต่งงานแล้วมีภาระอุปการะผู้อื่นหรือไม่มีภาระ ครูชายที่มีภาระต้องอุปการะผู้อื่นหรือไม่มีภาระ

เกี่ยวกับค่าครองชีพ ค่าครองชีพย่อมแตกต่างกันตามลักษณะของชุมชน เมื่อค่าครองชีพสูง เงินเดือนครูก็ควรได้รับการปรับปรุงด้วยคือ เพิ่มจำนวนเงินเดือนอัตราค่าเพิ่มเงินพิเศษ ให้โบนัส

ประการสำคัญในการจัดโครงการ เงินเดือน ควรยึดหลักดังนี้ คือ โครงการเงินเดือนคงจะมีมาตรฐานอยู่บนอัตราเงินเดือนขั้นต้น เงินเดือนขั้นสูง การเพิ่มเงินเดือนของประเทศซึ่งพิจารณาอัตราค่าตอบแทน หรือนักเรียนอย่างอื่น การเงินของท้องถิ่นควรจะพิจารณาเกี่ยวกับงบประมาณของประเทศว่าควรได้รับเท่าใด เงินเดือนควรจะสร้างความสนใจของครูให้ยึดถือวิชาชีพการสอน เงินเดือนควรมีความมั่นคงและทำให้วิชาชีพครูก้าวหน้า เงินเดือนครูควรได้รับตลอดทั้งปีไม่ควรหักเงินเดือนในวันหยุดหรือเวลาพักร้อน เงินเดือนครูควรเพิ่มขึ้นเมื่อครูได้รับการฝึกฝนเพิ่มขึ้นเพื่อเลื่อนวิทยฐานะ เงินเดือนควรจะได้รับการพิจารณาเป็นรายบุคคลในการที่ครูได้รับนิยมนเพิ่มขึ้น มีงานทำที่หนักกว่าคนอื่น ถ้ามีความรับผิดชอบเหนือกว่าคนอื่นก็ควรได้รับการพิจารณาเป็นพิเศษ

บำนาญและการปลดเกษียร (Pension and retirement) การที่จะต้องมี การออกจากงานตามอายุ เนื่องจาก ครูผู้นั้นไม่สามารถปฏิบัติงานได้ต่อไปเพราะสุขภาพ ความไร้สมรรถภาพในการทำงานของครู และครูผู้นั้นถึงแก่กรรม จุดมุ่งหมายของการวางแผนงานในการออกจากงาน มีจุดมุ่งหมายอยู่ ๒ ประการ คือ

๑. เกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของบุคคลากรเอง (Personnel Objective) นั้น เพื่อปลดบุคคลที่สุขภาพและไร้ความสามารถในการทำงานให้ออกจากงาน เพื่อรับสมัครบุคคลซึ่งมีวุฒิและความรู้เข้าทำงาน เพราะถ้าไม่มีระเบียบรับบำเหน็จบำนาญแล้ว จะทำให้คนที่มีความรู้สูงไปประกอบอาชีพอย่างอื่นซึ่งมีบำเหน็จบำนาญดีกว่าได้ เพื่อให้ครูที่มีประสิทธิภาพและมีความสามารถในการทำงานเกิดความมั่นคงในอาชีพก็ต้องไปทำงานอื่นทำ เป็นการเปิดทางให้แก่คนแก่ได้มีความมั่นใจในการทำงานเพราะงานที่ทำนั้นมี ความมั่นคงดี มีเงินใช้เมื่อสุขภาพ เป็นการสร้างขวัญและสมรรถภาพในการทำงาน ให้

ครูอุทิศจิตใจในการทำงานให้ดียิ่งขึ้น

๒. เกี่ยวกับจุดมุ่งหมายทางสังคม (Social Objective) คือเมื่อครูชราภาพและไร้สมรรถภาพแล้วนั้น จะต้องมีระบบเศรษฐกิจการเงินที่วางไว้อย่างมีระเบียบแบบแผนว่าคนควรจะได้รับบำเหน็จบำนาญเท่าใด นอกจากนั้นยังเป็นทางเปิดโอกาสให้คนหนุ่มที่เงินเดือนน้อยได้เข้ารับตำแหน่งแทนในอัตราเงินเดือนสูงตามวิถีทางและตามระเบียบกฎเกณฑ์ที่ไว้

การลาหยุดราชการ (Provision for leaves of absence) ครูมีหน้าที่มาทำการสอนทุกวัน บางครั้งครูก็อาจจะมีกิจธุระจำเป็นส่วนตัว หรือเกิดเจ็บป่วยขึ้นได้ ดังนั้นครูจึงควรมีโอกาสได้ลาหยุดเมื่อถึงคราวจำเป็น หรือมีวันหยุดเพื่อสุขภาพของครู เพราะงานครูเป็นงานที่หนักมาก ครูจึงจำเป็นต้องมีเวลาพักผ่อนเพื่อความปลอดภัยในสุขภาพของตัวครูเอง แคลิเทศีในการลานั้นก็ต้องอยู่ในดุลยพินิจของผู้บริหาร การศึกษาว่ามีเหตุผลสมควรมากน้อยเพียงใด ครูบางคนอาจฉวยโอกาสในการมีสิทธิในการลา ลาหยุดบ่อย ๆ ทำให้เพิ่มภาระในการทำงานให้แก่ครูผู้อื่นซึ่งจะต้องทำหน้าที่แทนครูที่ลาหยุด เพราะครูแต่ละคนนั้นต่างก็มีงานทำอยู่เต็มมือ ทั่วกันทุกคนแล้ว การอนุญาตให้ครูลาหยุดควรมีสลักษณะการลาดังนี้

๑. การลาระยะสั้นของครูเกี่ยวกับการเจ็บป่วยหรือได้รับอุบัติเหตุ

๒. การลาระยะสั้นของครูซึ่งมีเหตุผลอย่างอื่นนอกเหนือไปจากการเจ็บป่วยและได้รับบาดเจ็บ เช่น การลาเนื่องจากญาติทางครอบครัวของครูเจ็บป่วยหรือตาย ลาเพื่อไปร่วมพิธีแต่งงานลูกหลานของครู ลาเพื่อย้ายบ้านพักที่อยู่อาศัย ลาเพราะเพื่อนครูที่สนิทสนมเป็นพิเศษประสบอุบัติเหตุ

๓. การลาคงคาบ

๔. การลาระยะสั้นเกี่ยวกับเหตุผลทางการอาชีพ เช่น ลาเพื่อเข้าร่วมประชุมทางการศึกษา ลาเพื่อไปดูงานของโรงเรียนอื่น ลาเพื่อร่วมทำงานกับองค์การครูเพื่อประโยชน์

ทางวิชาชีพครู ลาเพื่อทำหน้าที่พลเมืองดี เช่นทำงานให้หน่วยพยาบาล ออกเสียงเลือกตั้ง ไปเป็นพยานในศาล ลาเพื่อทำหน้าที่ที่ได้ถูกกำหนดไว้เกี่ยวกับวิชาชีพครูในกรณีพิเศษ เช่นเป็นประธานในที่ประชุม

๕. การลาระยะยาวเพื่อความเจริญในหน้าที่ครู เช่น การศึกษาต่อ ลาเพื่อทำการค้นคว้าวิจัย ลาทัศนศึกษาเพื่อการศึกษา ลาเพื่อแลกเปลี่ยนครู ลาพักผ่อน ลาพักฟื้นจากการเจ็บป่วยเพื่อให้มีสุขภาพดี

๖. ลาไปเป็นทหารและรับใช้ประเทศชาติ. (Military leave and leave to serve the country) เช่น รับใช้ในหน่วยกองทัพบก รับใช้ในหน่วยพลเรือน รับใช้ในเรือสหพันธ์

๗. การลาระยะยาวหรือระยะสั้น โดยไม่ได้รับเงินเดือนแต่ได้รับอนุญาตจากผู้บริหารศึกษาท้องถิ่นที่ตนสังกัด

การลาป่วยมีหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้คือ :-

ก. การลาป่วยโดยได้รับเงินเดือนเต็ม โดยมีเวลาจำกัดไว้ในระเบียบการลาของปีหนึ่ง ๆ ว่ามีจำนวนกี่วัน วันลาป่วยนี้ไม่มีการสะสมเวลาไว้ เช่นอนุญาตให้ลาป่วยได้ ๑ เดือน ใน ๑ ปี แต่ถ้าปีที่ไม่ป่วยจะถือเอาวันลาป่วยไปสะสมไว้ในปีหน้าว่ามีสิทธิ์ลา ๒ เดือนไม่ได้

ข. การลาโดยได้รับเงินเดือนบ้าง โดยเป็นไปตามกฎว่าปีหนึ่งลาได้เท่าใดอาจจะได้รับเงินเดือนครึ่งหนึ่งหรือตามอัตรากฎเกณฑ์ที่วางไว้ในระหว่างลา อาจจะสะสมเวลาไว้หรือไม่สะสมก็ได้

ค. การลาป่วยที่ได้รับเงินเดือนเต็มเป็นระยะหนึ่งที่กำหนดไว้และต่อไปได้รับเงินเดือนตามที่กำหนดไว้ อาจจะได้รับครึ่งหนึ่งของเงินเดือนจริงหรือตามอัตราที่วางไว้ในปีหนึ่ง อาจจะสะสมเวลาไว้ในปีต่อไปหรือไม่สะสมก็ได้

ง. การลาป่วยดังกล่าวในข้อ ก. ข. และ ค. แต่จำนวนวันลาป่วยขึ้นอยู่กับเวลาเข้าปฏิบัติงานของครูว่านานเพียงใด ถ้ารับราชการนานก็มีสิทธิในการลาได้มาก

จ. การลาป่วย โดยได้รับ เงิน เดือนเต็มหรือได้เพียงบางส่วนในเวลาที่กำหนดไว้ นั้นขึ้นอยู่กับคุณงามความดีของแต่ละคน

ในการปรับปรุงนโยบายการลานั้น ถ้าโรงเรียนและผู้บริหารการศึกษาได้มีมติถือเป็นแนวปฏิบัติแล้วจะทำให้วันลาของครูลดน้อยลงไปได้ คือ

๑. ควรจะสร้างแบบวัดผลซึ่งสามารถช่วยให้ครูลาหยุดให้น้อยที่สุดโดยการคอยตรวจสอบร่างกายของครูในระหว่างทำงาน โรงเรียนควรจะสร้างสภาพการและบรรยากาศที่จะทำให้สุขภาพของครูไม่ทรุดโทรมในการทำงาน

๒. การอนุญาตให้ลาหยุด โดยได้รับ เงิน เดือนนั้น ควรจะไต่ถามไว้อย่างแจ่มแจ้งและชัดเจน

๓. การลาหยุดของครูควร จะ ^{แยก} ใ้เทียบขึ้นพิจารณา โดยเปรียบเทียบวันหยุดกับครูคนอื่น ในการที่จะให้ผลประโยชน์ทดแทน เกี่ยวกับการขึ้น เงิน เดือนและความดีความชอบ

๔. ควรจะมีเงินประเภทอื่นทดแทนให้แก่ครูที่ป่วยนาน ๆ และไม่ได้รับ เงิน เดือน

๕. โครงการการหยุดงานนั้นควรวางไว้อย่างสมเหตุสมผลเพื่อป้องกัน การลาหยุดของครูที่ใช้วันหยุดไปใช้ทางอื่นจนอาจมิได้ป่วยจริง

๖. การศึกษาของนักเรียนในระหว่างที่ครูลาป่วย ก็ควรจะคั้งให้ได้รับการฝึกฝนและให้ฝึกใช้ความสามารถของตน โดยจัดครู เข้าสอนแทน

การลาป่วยระยะยาว การลาป่วยระยะยาวโดยไม่ได้รับเงินเดือน เพราะโรคภัยเรื้อรัง แต่เมื่อหายป่วยแล้วสามารถเข้ารับหน้าที่เดิม โดยได้รับเงินเดือนเท่าเดิมได้ หรือ ครูอาจจะลาไปปฏิบัติราชการระยะนาน ๆ เมื่อชาติต้องการ เช่นเมื่อครั้งสงครามโลกครั้งที่ ๒ เป็นต้น หรืออาจจะลาโดยการมีโครงการแลกเปลี่ยนครู (Exchange

Teaching) โดยครูจากประเทศหนึ่งไปสอนยังอีกประเทศหนึ่ง เมื่อกลับมาก็มารับตำแหน่งหน้าที่ตามเดิม

การลาพักผ่อน (Sabbatical Leaves) การลาพักผ่อนนี้เพื่อให้ครูที่ทำการสอนเป็นเวลานาน ๆ หลาย ปีได้ใช้เวลาพักผ่อนครึ่งปีหรือหนึ่งปีในการศึกษาต่อ เค้นทางท่องเที่ยว ทำการวิจัย และศึกษาวัฒนธรรม หรือเพื่อพักผ่อน ให้มีสุขภาพดี เปลี่ยนบรรยากาศ จุดมุ่งหมายของการลาพักผ่อนที่สำคัญก็คือเพื่อให้ครูมีโอกาสปรับปรุงวิชาวิชาชีพการสอนของครู ไม่ใช่เป็นการทดแทนครูในการทำนานาในการลาหยุด ชนิดนี้ครูจะได้รับเงินเดือนเต็ม

การลาคลอด (Maternity Leave) ครูสตรีที่แต่งงานแล้วเพิ่มจำนวนมากขึ้น เพราะฉะนั้นการลาประเภทนี้จึงเพิ่มจำนวนมากขึ้นเป็นเงาตามตัว ทำให้เด็กเสียเวลาในการเรียน ดังนั้นผู้บริหารการศึกษาจึงควรวางแผนอนุญาตการลาไว้อย่างรัดกุม โดยหากครูแทนที่มีสมรรถภาพ เพราะครูที่ลาคลอดจะต้องลาเป็นระยะยาว ระยะเวลาสั้นๆ จะทำให้อายุขัยของครูสั้นลง ครูที่แทนจึงควรแทนด้วยความเต็มใจและยึดถือนโยบายในการสอนของโรงเรียนให้ได้รับผลเต็มที่เพื่อประโยชน์ของตัวเด็ก มิใช่มาแทนชั่วคราวจะได้ผลหรือไม่ก็ไม่เป็นไร ถ้าคิดอย่างนั้นเป็นความคิดที่ผิดทีเดียว

การประกันสุขภาพและชีวิต ครูควรจะได้รับผลประโยชน์ในก้านสวัสดิการ เป็นต้นว่าได้รับเงินเมื่อเจ็บป่วย ได้รับเงินค่าหมอ ค่าพยาบาล ได้รับบำนาญบำนาญเมื่อชราภาพ และเมื่อถึงแก่กรรมบุตรภรรยาที่ได้รับเงินเป็นค่าทดแทน

การประกันอุบัติเหตุและการประกันเจ็บไข้ได้ป่วย (Accident and Sickness Insurance) เมื่อครูไม่สามารถทำงาน ได้เนื่องจากเจ็บป่วยหรือได้รับอุบัติเหตุ ครูผู้นั้นก็ไม่ได้รับเงินเดือน แต่ในก้านค่าใช้จ่ายก็ต้องเพิ่มขึ้นกว่าเดิมเพราะต้องใช้จ่ายเงินเป็นค่ารักษาพยาบาลด้วย จึงควรจะได้ทำการประกันแบบดังกล่าวไว้

การประกันค่าโรงพยาบาล ค่าผ่าตัดและค่ายารักษาโรค (Hospital,

surgical, and medical expense insurance) ค่าเจ็บป่วยต่าง ๆ เหล่านี้เป็นภาระแก่ครูมาก ครูบางคนได้เงินเดือนเพียงพอเลี้ยงครอบครัวไปได้เท่านั้น เมื่อมีการเจ็บป่วยมาก ๆ ก็เกิดมีเรื่องยุ่งยากในด้านการเงินที่จะใช้ในการรักษาพยาบาล ถ้าได้ประกันแบบนี้ไว้ก็จะชดเชยปัญหาไปได้

การประกันเงินที่จะต้องใช้จ่ายเกี่ยวกับวิชาชีพ (Professional liability insurance) นโยบายการประกันแบบนี้คือป้องกันการสูญเสียผลประโยชน์ในเรื่องอาชีพและการเงินซึ่งสมควรจะได้รับ มีการพิจารณาความข้อเท็จจริงและเหตุการณ์ซึ่งมีกฎหมายกำหนดไว้ เช่น ลูกจ้างถูกนายจ้างฟ้องร้องว่าทำผิดไม่จ่ายเงินเดือนให้กับลูกจ้างคนนั้น ลูกจ้างก็จะได้รับการคุ้มครองจากบริษัทประกัน ถ้าการฟ้องร้องนั้นไม่มีเหตุผล ลูกจ้างก็จะได้รับการคุ้มครองตามกฎหมาย การเรียกร้องนั้นจะใช้วิธีประนีประนอมกันก็ได้ ถ้าการฟ้องร้องนั้นตัดสินให้ลูกจ้างแพ้ บริษัทประกันก็จะจ่ายเงินแทนลูกจ้างคนนั้นตามนโยบายและเงื่อนไขของบริษัทที่ไต่ถามไว้

การประกันดังกล่าวนี้จะช่วยครูในท่านสวัสดิการมากที่สุดที่จะเกี่ยว ฉะนั้นจึงควรมีองค์การหรือสถาบันใดสถาบันหนึ่งช่วยเป็นภาระรับผิดชอบ ดูแลให้ความสะดวก และคุ้มครองเกี่ยวกับเรื่องนี้ให้รัดกุมด้วย

การตั้งองค์การสหสัมพันธ์สำหรับครู (Credit union for school employees) มีจุดมุ่งหมายดังนี้ :-

๑. เพื่อเป็นการส่งเสริมและสอนครูให้มีความรับผิดชอบ โดยจัดให้มีการมั่นคงและความสะดวกซึ่งจะดึงดูดสมาชิกให้รู้จักเก็บออมรวบ เพื่อจุดมุ่งหมายข้างหน้าและให้มีผลประโยชน์ตอบแทนในการฝากเงิน

๒. ให้สมาชิกเป็นคนที่ถูกแนะนำไปในทางที่ดีเพื่อควบคุมการเงินของตนให้ใช้ไปในทางที่ถูกต้องและเพื่อส่งเสริมให้อยู่ได้ภายในเงินภายในวิถีทางของการดำเนินชีวิตของตน

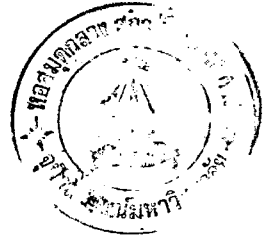
๓. ให้สมาชิกได้กู้เงินไปใช้ตามความจำเป็น โดยคิดอัตราดอกเบี้ยในอัตราต่ำ

สถานะทางการเมืองของครู (Political Status)

ผู้บริหารการศึกษาและครูจำเป็นต้องยึดนโยบายของรัฐ เป็นเครื่องมือใช้ในการปรับปรุงการเรียนการสอนภายในโรงเรียน ครูจะต้องดำเนินการสอนตามหลักสูตร ซึ่งเป็นไปตามแผนการศึกษาของชาติ แผนการศึกษาของชาตินี้ก็คือนโยบายในการจัดการศึกษาแห่งชาตินั่นเอง แผนการศึกษาแห่งชาติที่กั้นนั้นควรจะได้รับ การวางแผนงานและดำเนินการโดย ผู้บริหารการศึกษา และผู้เชี่ยวชาญทางการศึกษาเป็นผู้มีส่วนร่วมในการดำเนินนโยบายและแผนงานด้วย ดังนั้นจึงเป็นการสมควรในการที่จะให้ ครู ผู้บริหารการศึกษา และผู้เชี่ยวชาญทางการศึกษาได้มีสิทธิและหน้าที่ในการที่จะเข้าร่วมในสภาพบริหารประเทศเพื่อร่วมกับคณะรัฐบาลวางแผนนโยบายจัดการ ในด้านการศึกษาของประเทศให้ได้รับผลดียิ่งขึ้น มิได้หมายความว่าให้ครูเป็นนักการเมือง

ครูที่มีสิทธิในกิจการเมืองนั้นควรได้มีส่วนร่วมในการบริหารประเทศดังนี้ :-

๑. เป็นผู้แทนเข้าร่วมประชุมในสภาร่างกฎหมาย
๒. เป็นกรรมการร่างกฎหมาย
๓. เข้าร่วมวางแผนนโยบายในด้านการจัดการศึกษาของประเทศ
๔. เป็นผู้แทนเข้าร่วมประชุมในสภาจังหวัดหรือท้องถิ่น
๕. ส่งผู้แทนเข้าร่วมประชุมและวางแผนนโยบายจัดการศึกษาท้องถิ่นในสภาเทศบาลและองค์การท้องถิ่น

นอกจากนั้นครูควรจะได้มีเสรีภาพในทางการเมืองบ้างพอสมควร คือ

๑. ให้ครูได้มีสิทธิเสรีภาพในการส่งผู้แทนครูเข้าไปร่วมประชุมในสภานิติบัญญัติของชาติ ของจังหวัด และของท้องถิ่น หมายความว่าครูจะได้มีส่วนร่วมในการวางแผนใช้เป็นธรรมนูญปกครองประเทศเพื่อกิจการฝ่ายครูขึ้นเอง และควรให้ครูได้ส่งผู้แทนเข้าไปนั่งในสภา ตำบล และสภาเทศบาลอีกด้วย เพื่อครูจะได้วางแผนการศึกษาภายในโรงเรียนให้สอดคล้องกับนโยบายของชาติ

๒. อนุญาตให้ครูสมัครเป็นสมาชิกพรรคการเมืองได้ และรับเลือกตั้งเป็นผู้แทน
เข้านั่งในสภาผู้แทนราษฎร สภาเทศบาลได้ เช่นนี้เท่ากับมีผู้แทนของครูเข้าร่วมในนโยบาย
ของชาติ

การจำกัดสิทธิทางการเมืองของครูมีดังนี้

๑. ไม่อนุญาตให้ครูมีผู้แทนทั้งทางตรงและทางอ้อม
๒. ครูถูกห้ามเกี่ยวข้องกับการเมืองอย่างเด็ดขาด

สถานะแห่งชาติของครู (National Status)

หมายถึงการที่ครูได้รับการยกย่องในทางสังคมระดับชาติ เพื่อเป็นการตอบแทนให้
ครูกำลังใจในการประ^{กอบ}วิชาชีพครูให้มีความก้าวหน้าทั้งในค่านส่วนตัวและในค่านส่วนรวม
คือนักเรียน โรงเรียน สังคม ชุมชน ตลอดจนถึงประเทศชาติ การที่ครูได้รับการยอมรับ
นับถือและได้รับการยกย่องเกียรติคุณตอบแทนในระดับชาตินั้นก็เท่ากับเป็นการยกย่องวิชาชีพ
ครูให้ประสิทธิภาพเท่าเทียมกับวิชาชีพอื่น ๆ ด้วย

หลักเกณฑ์สำคัญในการวัดความมีเกียรติ การยกยอนับถือวิชาชีพครูนั้นมีการตอบ
แทนดังนี้ :-

๑. ให้ได้รับเหรียญตรา เครื่องราชอิสริยาภรณ์ เป็นรางวัลตอบแทน
๒. รางวัลค่าตอบแทนได้แก่ปรชกาศนิยบัตรหรือออกหนังสือรับรองชมเชย
๓. ได้รับรางวัลเป็นค่าตอบแทน
๔. ได้รับการเลื่อนเงินเดือนเป็นพิเศษจากคนอื่น
๕. ได้รับทุนการศึกษาหรือทุนในงานในต่างประเทศ
๖. ได้รับเกียรติเป็นตัวแทนเข้าร่วมประชุมเกี่ยวกับการศึกษาคั้งสำคัญ
๗. และได้รับเชิญเป็นคณะกรรมการจัดการศึกษาและวางโครงการศึกษาของชาติ

ปัจจุบันนี้ชาติเล็งเห็นความสำคัญของวิชาชีพครู เพราะเป็นผู้ที่อุทิศและพลีทุกอย่าง

เพื่อสังคม. พยายามยึดถืออุดมการณ์ในการทำงานเพื่อผลแห่งความก้าวหน้าของประเทศชาติ
 ทั้งนี้วิชาชีพครูถึงสมควรที่จะได้รับเกียรติในระดับชาติเช่นเดียวกับที่ให้ความยกย่องแก่วิชาชีพ
 อื่น ครูที่พึงได้รับเกียรติในการยกย่องได้แก่ :-

๑. ครูที่รับราชการมานานด้วยความซื่อสัตย์สุจริต
๒. ครูที่อุทิศเวลาให้แก่ทางราชการนอกเหนือจากเวลาทำงานตามปกติ
๓. ครูที่ช่วยเหลือกิจการงานในค่าน้ำสงเคราะห์
๔. ครูที่มีความปรารถนาดีต่อวิชาชีพการสอนของรัฐ
๕. ครูที่ทำการศึกษาค้นคว้าวิจัยในด้านการศึกษา
๖. ครูที่เขียนหนังสือตำราเรียนในด้านการศึกษาที่เป็นประโยชน์

เป็นที่น่าสังเกตว่าสถานะแห่งชาติของครูจะได้รับแค่วันเพียงใดนั้นย่อมขึ้นอยู่กับ

๓ ข้อนี้ คือ

๑. การตอบแทนที่ครูได้รับจากชาติ (National Awards)
๒. ครูได้รับเกียรติให้เป็นคณะกรรมการเกี่ยวกับการวางแผนการศึกษาของชาติ
 และมีผู้แทนเข้าไปนั่งในองค์การการศึกษาแห่งชาติ (Representation on national
 education bodies)
๓. ความเคารพนับถือจากผลงานที่ครูกระทำ (National recognition to
 the work of teachers)

ถ้าครูได้รับการตอบแทนทั้ง ๓ ข้อข้างบนนี้ย่อมหมายความว่าระดับสถานะแห่ง
 ชาติของครู (National Status) อยู่ในระดับดี

การจัดตั้งองค์การครู (Teachers' Organization)

จุดมุ่งหมายในการตั้งองค์การครูมีข้อสำคัญอยู่ ๒ ประการ คือ :-

๑. เพื่อคุ้มครองป้องกันสวัสดิภาพของครู

๒. เพื่อปรับปรุงโรงเรียนให้ดีขึ้นเพื่อให้นักเรียนเกิดประโยชน์แก่เด็กและสังคม

เหตุผลทั้ง ๒ ประการนี้ก็เพื่อจะยกระดับฐานะในค่านิยมของครูให้ดีขึ้น จึงได้มีการจัดตั้งสมาคมและองค์การทางการศึกษาขึ้นเพื่อจะยกระดับฐานะของครูให้มั่นคงและมีความก้าวหน้าในค่านิยม บทบาทขององค์การวิชาชีพครูก็เพื่อจะยกระดับฐานะครูและความเป็นผู้นำให้เพิ่มขึ้นและให้เป็นที่ยอมรับแก่คนทั่วไป ดังนั้นครูจึงได้เป็นสมาชิกขององค์การครูเพิ่มจำนวนขึ้นทุกปี ในสหรัฐอเมริกาปรากฏว่าครูที่สอนอยู่ในโรงเรียนประชาบาลเป็นสมาชิกขององค์การการศึกษา ๘๓% ^{๑๖} จุดมุ่งหมายขององค์การอาชีพครูมีดังนี้ คือ

๑. เพื่อยกระดับสวัสดิการของสมาชิกให้ดีขึ้น

๒. ทำความเจริญให้แก่อาชีพครูและตัวครู

โดยทั่วไปผลงานขององค์การอาชีพครูมักจะก่อให้เกิดประโยชน์ดังต่อไปนี้ คือ

๑. ปรับปรุงสภาพการศึกษาภายในรัฐและชุมชน

๒. เผยแพร่ข่าวสารทางการศึกษา

๓. ทัศนคติใจให้เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันและให้เกิดความเข้าใจอันดีระหว่างครู

ด้วยกัน

๔. จัดการเผยแพร่วิชาชีพครู

๕. หาโอกาสที่จะพัฒนาสังคม

๖. ก่อให้เกิดการรูงใจในการกระทำ

๗. ให้สวัสดิการแก่ครูในเรื่อง เงินเดือน การประกัน และการปลดเกษียณ

๘. ช่วยให้เกิดความร่วมมือกันในงานอาชีพครูซึ่งไม่มีทางอื่นที่จะทำให้ประสบความสำเร็จ

ความสำเร็จได้นอกจากการจัดตั้งองค์การครูขึ้น

^{๑๖} Moore Harold E., Walters, Newell B., Personnel Administration in Education Harper & Brothers, Publishers, New York, Copyright 1955, P. 403.

ชนิดขององค์การวิชาชีพครูแบ่งอย่างกว้าง ๆ เป็น ๒ แบบ คือ :-

๑. สมาคมรวมสมาชิกทุกประเภท (the all-inclusive membership association) สมาคมการศึกษาที่ใหญ่ที่สุดในสหรัฐอเมริกาได้แก่สมาคมการศึกษาแห่งชาติ (The National Education Association of the United Status) จัดตั้งเป็นแบบองค์การรวมสมาชิกวิชาชีพครูแห่งชาติ (all-inclusive national professional organization)

๒. สมาคมสมาชิกที่มีความสนใจโดยเฉพาะ (the special interest association) เป็นความสนใจเฉพาะกลุ่มที่เหมือนกันเพื่อจะได้แลกเปลี่ยนข่าวสารประสบการณ์ต่าง ๆ ระหว่างสมาชิกด้วยกันเช่น สมาคมการศึกษานักใหญ่ (American Association for Adult Education) สมาคมศาสตราจารย์แห่งมหาวิทยาลัย (American Association of University Professors) สมาคมการแนะแนวอาชีพแห่งชาติ (The National Vocational Guidance Association) เป็นต้น

บางสมาคมก็เป็นสมาคมเกี่ยวกับวิชาการ เช่น สมาคมเศรษฐศาสตร์ (American Home Economics Association) สมาคมจิตวิทยา (American Psychological Association) และสมาคมครูฝรั่งเศส (American Association of Teachers of French) เป็นต้น

บางสมาคมก็เกี่ยวกับงานพิเศษภายในโรงเรียนเช่น สมาคมห้องสมุด (American Library Association) สมาคม นางพยาบาล (American Nurses Association) สมาคม บริการอาหาร โรงเรียน (American School Food Service Association) เป็นต้น

แต่ถึงอย่างไรก็ตามทั้ง ๒ แบบ คือ สมาคมแบบรวมสมาชิกทุกประเภท กับแบบสมาคมสมาชิกที่มีความสนใจโดยเฉพาะ (the special-interest association)

ไม่ใช่องค์การที่ตั้งขึ้นเพื่อแข่งขันกัน ทั้ง ๒ แบบนี้ ไม่มีความขัดแย้งกัน เพราะทั้ง ๒ แบบต่างก็เป็นสมาคมที่ตั้งขึ้นเพื่อสนองความต้องการของสมาชิก...

สมาคมส่วนท้องถิ่น (The Local Association) มีจุดมุ่งหมายดังนี้ คือ

๑. ปรับปรุงบริการทางคำปรึกษาพิเศษของสมาชิก
๒. ปรับปรุงเนื้อหาวิชา วิธีสอนและการสอนของครูให้ดีขึ้น
๓. สร้างขวัญของหมู่คณะให้ดีขึ้น
๔. ปรับปรุงสภาวะการทำงานและสถานะทางเศรษฐกิจของสมาชิก
๕. ให้บริการแก่ชุมชนและพลเมืองหลายวิธีด้วยกัน
๖. เผยแพร่เกียรติคุณของสมาคมและวิชาชีพครู

กิจกรรมของสมาคมแบ่งได้ดังนี้ คือ :-

๑. เพื่อยกระดับความเป็นมิตรและชื่อเสียงอันดีในบรรดาสมาชิกด้วยกัน
๒. เผยแพร่วัฒนธรรมอันดีในหมู่สมาชิก
๓. ยกย่องฐานะวิชาชีพครูให้สูงขึ้น
๔. ยกย่องสวัสดิการของสมาชิกวิชาชีพครูให้ดีขึ้น

นอกจากนี้ก็มีสมาคมการศึกษาของรัฐ (The State Association)

สมาคมแห่งชาติ (The National Association) และสมาคมครูแห่งโลกซึ่งมีชื่อว่า สหพันธ์องค์การวิชาชีพครูแห่งโลก (The World Conferderation of Organization of The Teaching Profession) ซึ่งต่อไปนี้จะขอกล่าวถึงสหพันธ์องค์การวิชาชีพครูแห่งโลกเพราะประเทศต่าง ๆ ในเอเชียได้เป็นสมาชิกอยู่ด้วยเพียงย่อ ๆ ดังนี้ :-

สหพันธ์องค์การวิชาชีพครูแห่งโลก ชื่อย่อ **WTEOP** เป็นองค์การที่ได้จัดตั้งขึ้นเมื่อ พ.ศ. ๒๔๕๕ (ค.ศ. ๑๙๑๒) องค์การนี้มีประเทศต่าง ๆ เป็นสมาชิกอยู่ซึ่งเป็นสมาคมและองค์การที่เกี่ยวข้องกับการศึกษารวม ๑๓๒ สมาคม เป็นสมาคมของประเทศต่าง ๆ ๔๕ ประเทศทั่วโลก จำนวนสมาชิกถ้าคิดเป็นรายบุคคลมีอยู่ประมาณสี่ล้านเศษ^{๑๖๗}

^{๑๖๗} บัณฑิต, ช่าง, ทร., "การประชุมสหพันธ์องค์การอาชีพครูแห่งโลกที่บราซิล" ศูนย์ศึกษามัธยมศึกษาปีที่ ๑๐ ฉบับที่ ๑๐๐ พฤศจิกายน ๒๕๐๖, นิตยสารของสมาคมการศึกษาแห่งประเทศไทย หน้า ๑๗

จุดมุ่งหมายขององค์การนี้ก็คือ :-

๑. เพื่อส่งเสริมและกระชับความสัมพันธ์ระหว่างครุณานาชาติให้มีความเข้าใจซึ่งกันและกันทั้งในด้านการศึกษา วัฒนธรรมและปัญหาทางวิชาชีพให้มากยิ่งขึ้น
๒. เพื่อส่งเสริมมาตรฐานของครูให้สูงขึ้นทั้งในด้านการอาชีพครูและฐานะส่วนตัว
๓. เพื่อป้องกันรักษาสีทธิของครู
๔. เพื่อเป็นศูนย์กลางแห่งการติดต่อระหว่างสมาคมครูและสมาชิกของสมาคมครูทั่วโลก

องค์การยูเนสโก (The United Nations Educational Scientific and Cultural Organization) ตามปรกติถูกตั้งขึ้นในนาม UNESCO เป็นองค์การพิเศษขององค์การหนึ่งของสหประชาชาติ ตั้งขึ้นเพื่อส่งเสริมความเข้าใจอันดีระหว่างประชาชนทั่วโลกในด้านการศึกษา วิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรม ได้ตั้งขึ้นในปี ค.ศ. ๑๙๔๕

จุดมุ่งหมายขององค์การนี้ก็คือ :-

๑. แก้ไขปรับปรุงให้ครูหนังสือ
 ๒. แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและวัฒนธรรมกันอย่างกว้างขวาง
 ๓. ให้มีความร่วมมือกันระหว่างนักวิทยาศาสตร์ นักการศึกษา และนิสิตนักศึกษา
- ด้วย

เพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์นี้ โครงการของยูเนสโก ได้มีการพัฒนาการฝึกหัดครูทั่วโลก รวมทั้งสถาบันการศึกษา ช่วยเหลือทางด้านหนังสือตำรา หนังสืออุเทศ อุปกรณ์การสอน มีการแลกเปลี่ยนครูเพื่อสร้างความเข้าใจอันดีระหว่างชาติ เป็นต้น

นอกจากนี้กล่าวมาแล้วในสหรัฐอเมริกายังมีองค์การต่าง ๆ ของวิชาชีพครู เพื่อที่จะให้ช่วยเหลือสมาชิก และปรับปรุงการสอนของครูให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นอีกเป็นจำนวนมากน้อย